

Södermanlands-Nerikes Nation
Majhälsning till landsmännen 2018. Årgång 91.

Innehåll

Några ord från redaktörerna	3
Från höst till höst	4
Från vår till vår	8
Nationens ekonomi 2017	14
<i>Nos habebit bumus</i>	
Södermanlans-Nerikes nationsgrav på Uppsala gamla kyrkogård av Christer Henriksén	17
Sorgeverser över i nationsgraven jordade landsmän samlade av Christer Henriksén	44
”Pastorn”	
En bild ur studentlivet i Upsala på 1840-talet av Karl Fredrik Karlson	50
<i>In memoriam</i> : Håkan Berggren	60
Ämbetsförteckning hösten 2017 samt våren 2018	61

Majhälsning till landsmännen startade 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982, 1992, 2002 och 2012.

Majhälsningen distribueras genom
Södermanlands-Nerikes nation
S:t Olofsgatan 16
753 12 Uppsala
Tel. 018-15 40 60
E-post: info@snerikes.se

Seniorföreningens styrelse

Ordförande

Peder Johnson

Ledamöter

Rolf Bergström

Caroline Burén

Kristina Furusten

Christer Henriksén

Isabella Hjalmarson

Vertovec

Erik Lardenäs

Sofia Ljungman

Fredrik Wilbrand

Inspektör

Johan Åqvist

Förste kurator

Linnea Alm

Alumnsamordnare

Eddie Fernberg

Redaktörer

Morgan Malm

Theodor Söderberg

Seniorföreningen är öppen för nya och gamla nationsmedlemmar samt andra intresserade gynnare av nationen. Detta betyder, kära Södermanland-Neriking, att just Du kan uppmana de vänner som gärna följer med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens bankgironummer är 5613-0032. Avgiften för ständigt medlemskap är 700 kr.

Kära Södermanland-Neriking!

”Lär dig af döden lefva” står det på stenen vid nationsgraven. För en del medlemmar tog livet slut under studieåren. Dessa hedrar vi så här års genom att med fana och krans besöka graven, där vi sjunger nationssången och skänker dem en tanke. När våren kommer till oss med grönska och fågelsång är det lätt att känna hur livet leker. Livet känns aldrig så närvarande som i en festdukad sal med glada medlemmar, elegant klädda.

Årets Majhälsning har ett ovanligt tydligt tema. Hedersledamot Christer Henriksén höorde nämligen av sig och frågade om vi skulle vilja trycka hans artikel om nationsgraven. Han föreslog även att vi skulle inkludera de sorgeverser han funnit under sina eftersökningar samt en artikel om en för sin tid känd Uppsalaprofil med smeknamnet ”Pastorn”, som gick ur tiden blott 24 år gammal. Ändå hann han med så mycket och texten om hans liv och gärning vid nationen är ett värdigt sätt att minnas honom.

Att föreliggande nummer är 50% tjockare än många andra beror alltså på att Christer står bakom flera av bidragen, och han tycker om att skriva. Det är bra, för maken till skicklig skribent får man leta efter. Så när Christer hör av sig tar vi tacksamt emot. Om årets tema förefaller vara döden, är detta en chimär. Vi Södermanland-Nerikingar lär oss ju som bekant av döden leva. Läs och känn hur livet är härligt, hur solen smeker vårt nationshus och endast några få veckor återstår av terminen!

Morgan Malm & Theodor Söderberg
Redaktörer

Från höst till höst

av Seniorföreningens ordförande Peder Johnson

Memory... is the diary that we all carry about with us.

Oscar Wilde

Ett år har passerat och det ankommer på mig att från Seniorföreningens perspektiv sammanfatta detta ovanligt händelserika år.

Årsmötet hölls den 8 oktober 2016 och förlöpte utan större intermezzon. Även den för styrelsen alltid lika spännande punkten om ansvarsfrihet passerade utan anmärkningar. Isabella Hjalmarsson Vertovec, Christer Henriksén, Rolf Bergström och Erik Lardenäs valdes till styrelsen på två år, där för övrigt herr Bergström även förtjänstfullt tjänar som föreningens kassör och fiscus. Föreningen rör sig likt tiden, fast långsammare. Detta visade sig genom att även valberedningen bestående av Monika Landmark och Mikael Zaar valdes om. Efter denna extas som mötet utgjort, lugnade mötet ned sig med punsch, kaffe och prinsessstårta från Ofvandahls.

18:00, dvs 17:30 dk, drog trappmarschen igång och "the chase was on". En lång middag var det, men underhålningen var furstlig med scener ur *På Madagaskar* med Peter Stockhaus som a la Bonneheur och Calle Risinger som Rapp, kongenialt ackompanjerade av

professor Henriksén. HB och Veteran-HB underhöll och ett fantastiskt spex presenterades – inte konstigt att middagen blev lång. Tyvärr så var det ett par äldre landsmaninnor som till kuratel och sånganförare lät meddela att allt var bättre, förr vilket det faktiskt inte var, för att tala med Runeberg: "Jo, därom kan jag ge besked, Om herrn så vill, ty jag var med!" Föreningen har nu en observationspost vid planering av höstgasquen och 2017 blev ju en strålande sittning, mer om den nästa år. Nåväl, dansen började och fortsatte till det mycket uppskattade bandet Uppsala Big Band! Den numera traditionsenliga bussen förde några av veteranerna tillbaka till Stockholm med den likaså traditionelle advokaten Ivarssons bussunderhållning.

Våren 2017 så sattes då *På Madagaskar* upp på Reginateatern. Förväntningarna var stora men också vandan. Kan man uppföra *På Madagaskar* 2017 på samma vis som vi gjort tidigare, eller skulle kontexten till buffan synas opassande idag? Det hela löstes mycket elegant av framförallt producenten Emanuel Eriksson och regissör Niklas Clarkson, med en prolog där ett luftskepp med turister ombord kraschlandar på Madagaskar och bland dessa utvecklas denna förskräckliga kult som ju är bärande i

Landskapets ordförande Tove Åkerrén hade trevligt i sällskap med Seniorföreningens ordförande Peder Johnson på majmiddagen.

handlingen. Lösningen bar spår av såväl filmen *Castaway* som den hemska historien om rugbylaget från Uruguay som kraschade i Anderna för några år sedan [1972 red.anm.]. Så var det löst! Heder till hela ensemblen. Särskilt utmärkte sig Rapp och a la Bonneheur, kongenialt gestaltade av Fredrik Wilbrand och Martin Wahlund. Personligen så känner jag stor lycka över att nationen äger en sådan skatt. Kanske det är det bästa som skrivits i denna genre i Sverige! Jag har svårt att tro att ens något teatertyngt sällskap som Footlights i Cambridge äger ett bättre originalverk. Musiken är klart bättre än den som ges i Lundensarnas *Uarda*. Olle Nordberg påpekade

att hur absolut modern musiken måste ha varit 1870. Någon måste ha varit i Paris och lyssnat på det sista av Offenbach och gänget där. På detta följde så en bejublade Madagaskarsexa.

Efter denna musikaliska eufori stod det inte på så var där kamratmöte. Att det inte var lika välbesökt som vanligt berodde nog delvis på att många av dem vi brukar se på denna tillställning valde Madagaskarsexan.

I akt och mening att försöka vidga vårt uppdrag ordnades i september det första SeniorSnallyt i trakterna av Båven. Starten gick på Hotell Rogge i Strängnäs,

Seniorföreningens styrelse 2016/2017 firar att ännu ett verksamhetsår är till ända.

återsamling för lunch på Sparreholms slott. Flen, Vrena, Årdala kyrka, London, Hednabacken, Pungsund var platser som hittades och besågs. Det hela får betraktas som en succé, inte minst tack vare uppstyrningen av det hela av vår utmärkte och i modern teknik förfarne alumnförman Eddie Fernberg, dagen till ära adlad till Control. Nationen ställde upp med en trevlig sexa i Eskilstunarummet och där hyllades segrarna, kuratorsparet anno Dazumal Nyman/Lundh, Stephan Wilbrandt och Magnus Ohlin. Ekipaget kände sin Snoilsky i dikten *Årdala klockor* och

lyckades reta upp HSB f.d. statsministern Göran Person till Torp (ej att förväxla med Jöran Person – Erik XIV:s rådgivare och kurator i höga nämnden). Se till att anmäla Er till höstens SeniorSnally, den 8 september!

Tja, sedan var det dags för Höstgasque igen, men det tar vi i nästa års majhälsning.

Tills dess förbliver jag eder
Peder Johnson
ordförande i Södermanlands-Nerikes
seniorförening.

Seniorföreningens traditionsenliga

HÖSTGASQUE

kommer att gå av stapeln den

13 oktober 2018

Kom tillbaka till nationen!

Kontakta dina samtida nationskamrater
och se till att de också följer med.

Ju fler desto roligare, ju oftare desto bättre!

Välkommen!

Som den moderna och framåtblickande förening Seniorföreningen är, finns vi givetvis på Facebook. Följ oss på *Södermanlands-Nerikes nations seniorförening* för att få kontinuerlig information om vår verksamhet.

Vill du komma i kontakt med vår styrelse är det enklast att skicka e-post. Du når oss på adresserna senior@snerikes.se och alumn@snerikes.se.

Har du en gammal god vän från studietiden som vill bli medlem i föreningen? Informera vännen om att betala in avgiften för det ständiga medlemskapet samt registrera sig i universitetets alumn-databas, så att hen får majhälsningen och anmodan till kommande höstgasquer.

Är du intresserad av att engagera dig i föreningen? Ta kontakt med Monica Landmark eller Mikael Zaar i valberedningen.

Från vår till vår

av förste kurator Linnea Alm

Medlemmar av den bästa av nationer, här följer en redogörelse för vad som hänt sedan föregående vår, mer bestämt sedan vårterminen 2017 års andra ordinarie landskap. Vid detta landskap valdes jag själv till förste kurator och Klara Rosengren Keijsers till tredje kurator för hösten 2017 och våren 2018.

Några veckor senare, i slutet av april, var det dags för uppsättandet av spexet *På Madagaskar* och vilken succé det blev. Spexet sattes upp på Reginateatern och i samband med en av föreställningarna anordnades en välbesökt Madagasque på nationen. Till gasquen hade även tidigare

produktioner bjudits in och kvällen gick i *På Madagaskars* tecken, i alltifrån dekorationer till meny och underhållning.

Helgen därefter omvandlades nationens innergård till festivalområde. Det var dags för valborgshelgen som firades i dagarna fyra. Först ut var skval- och kvalborgsfrandet med utomhusscener, därefter sista april med champagnelopp och avslutningsvis majmiddag med fantåg till nationsgravarna, kransnedläggning, kamratmöte och högtidslandskap. På högtidslandskapet, som leddes av förste kurator emeritus Morgan Malm, valdes allt från hederstorsdagsvärd till hedershedersledamot. Sedan var det

Ur 2017 års uppsättning av *På Madagaskar*. Fr. v. Ivar Westin (Gluffo), Fredrik Wilbrand (Rapp), Axel Furusten (Uffo), Martin Wahlund (a la Bonneheur), Viktoria Rydén (Uschiamaja).

dags för bloody marys i vårsolen. Under majmiddagen installerades rymdfararen Christer Fuglesang som hedersledamot vid nationen. Efter middagen bar det av till Polacksbacken för kottkrig och sedan tillbaka till nationen för trappsexa med sång och dans.

Maj var även månaden när våren kom på riktigt till Uppsala. Nationerna kunde återhämta sig några dagar efter valborg innan det var dags att börja förbereda inför nästa stora helg, vårbalshelgen. Men innan dess var det dags för landskap III. Bokslut godkändes, ämbetsposter tillsattes och vår inspektor Johan Åqvist omvaldes för ytterligare en period.

Till slut var vårbalshelgen här och gäster från vännationer kom från fjärran öster (och söder) och fick se Uppsala från stadens bästa sida. Nylands nation passade på att återlämna porslinshunden Vincent van Dogh, som tyvärr även denna gång gick i kras. Klubbmästarna Alexander Ahlstedt och Anna Bereza-Jarocinska styrde en utmärkt vårbal och alla gäster lämnade middagen med en egen Snerikes-tatuering.

Veckan därpå öppnade Bryggan för säsongen och Uppsalas studenter kunde känna att snart är sommaren här, för finns det ett bättre sätt att fira en lyckad tenta än med en stor räkskål och ett glas rosévin?

När juni övergick i juli påbörjade Klara och jag vårt kuratorsår. Strax därefter

Christer Fuglesang installerades som hedersledamot på majmiddagen.

stod det gasque på schemat. Revolutionsgasquen hölls den 14 juli, som sig bör, och under fördrinken blev kuratorerna emeriti Oscar Falkman och Tobias Perup som var utklädda till pirater nerkastade i källaren under Backmanska villan på order av inspektor och proinspektor. Ett bra val tyckte gasquegästerna och klubbmästarna Mikaela Byberg och Anton Julin kunde binga upp sånganförelaren i lugn och ro.

Den 7 augusti öppnade höstterminens inskrivning. Nationen var återigen redo att skriva in nya Sörmlandneringar. Med många nya medlemmar förstod vi att en händelserik termin väntade. Terminen drog igång på riktigt med storlagen klubbpremiär och sedan avlöste

festerna varandra. I början av september åkte alla ämbetsverkare på kongress på hemlig ort. Diskussioner avlöstes av lekar och fest och ämbetsverkarkåren kom hem mer sammansvetsad än tidigare.

Recentiorsmottagningarna gav de nya medlemmarna tillfälle att lära känna nationen lite bättre och få en försmak av recentiorsgasquen, som skulle äga rum veckan efter. Recentiorsvärdarna och de internationella sekreterarna hade gjort ett utmärkt arbete med att berätta om nationens breda utbud och på dansgolvet visades det sig att bland recentiorerna fanns flera limbofantaster. Recentiorsgasquen blev minst lika lyckad trots regnskyfallet precis vid upptågandet till universitetsaulan. Genomblöta satt nationens recentiorer och såg nationens recentior Ingrid Heed ta emot utmärkelsen terminens recentior, bestående av diplom och medalj. Utmärkelsen tilldelas en person som utmärkt sig extra under sitt första år på nationen.

Under höstterminens första ordinarie landskap röstades en stadgeändring gällande en könsneutral stadga igenom. En av de största ändringarna var att begreppet ämbetsman ersattes av ämbetsverkare. Arbetet bakom förslaget stod den nystartade jämställdhetsgruppen för. Under året har gruppen arbetat för att vi ska bli den bästa av nationer, för alla.

I syfte att stärka banden mellan St Larsnationerna återupplivades den gamla traditionen med St Larsmiddag i slutet av

Inspektör Johan Åqvist omvaldes för en ny period under året.

september. För att inkludera alla nationer hade aktiviteterna spritts ut mellan dem. Festligheterna startade på V-Dala nation med en tävling, närmare bestämt ett St Lars-quiz. Nationerna kämpade men till slut stod det klart att Göteborgs nation hade tagit hem vinsten. Festen fortsatte vidare till Uplands nation, där fördrink serverades, innan vi gick över till hemnationen för middag i festsalen. I sann studentanda serverades det en mellangrogg på Smålands nation där vi samtidigt lekte hela havet stormar. Under tecknad kom på andra plats, en bitter förlust. Efter middagen var det dags för släpp på Göteborgs nation och cirkeln

var sluten. Som pris i quiz-tävlingen fick Göteborgs St Lars-vandringspokalen men också äran att anordna nästa års St Larsmiddag.

Höstkylan gjorde sitt intåg, trädäcket revs och det sista tecknet på att det hade varit en sommar försvann men inga tårar fälldes då höstgasquen stod runt hörnet. Uppslutningen på seniorföreningens stora höjdpunkt var hög. De 130 sittande bjöds på framträdande ur *På Madagaskar* under fördrinken och kunde dansa natten lång i festsalen till tonerna av liveband.

Därefter var det dags för både fartfylld sångboksfest, mitterminkongress för ämbetsverkarna och till slut landskap II. På landskapet valdes nationens nya andre kurator för år 2018, Charlotta Åqvist-Nordlund.

I början av november var det dags för årets herrmiddag och nationens herrar välkomnades av bland annat Törnrosa, Mary Poppins och Cruella de Vil då temat var Disney. Lagen tävlade på olika stationer och till slut kunde ett vinnarlag koras under middagen, som följdes av ett hejdundrande 02-släpp. Till vissa ämbetsverkares förtret följdes lördagens festligheter av terminens andra städdag. Ämbetsverkarna skubbade kök och polerade kakelugnar för att huset åter skulle bli skinande rent och redo för att husera Gåsmiddag.

Gåsmiddagen bjöd på en traditionsenlig meny och honnörsbordet tyckte att

Den tidigare nationsjuristen Anders Frigell med hedersledamotsbaggen.

svartsoppan var speciellt välsmakande detta år. För första gången på länge ägde installation av hedersledamot rum denna kväll. Det var den tidigare nationsjuristen Anders Frigell som installerades. I sitt installationstal berättade han hur han hade åkt traktor genom festsalen och att det visst går att få ner den igen.

Senare i november åkte kuratelet och stipendiater ner till Lund för att återigen konstatera att borta är bra men hemma är bäst. Väl hemma började terminen lida mot sitt slut men innan nationen stängde för jullov skulle det hållas landskap, kuratorsmiddag, Luciagasque och julavslutning.

Andra helgen i december samlades gamla kuratorer för att berätta historier om hur det var bättre förr. Kuratorsmiddagen blev en succé med över 50 tidigare

kuratorer. Äldst bland alla deltagare var Seppo Gerestränd, nationens andre kurator 1966.

På Luciagasquen delades utmärkelsen året Södermanlands-Neriking ut. I år gick det till Tove Åkerrén för hennes långa engagemang som ämbetsverkare samt för det stora stöd som hon gett kuratorer och engagerade långt efter sin tid som andre kurator. Kören bjöd på ett stämmingsfullt Luciatåg och Hornboskapen levererade Tomtarnas julafton som alltid. Andre kurator Jacob Olofsson blev avtackad och fick lämna över sitt insignium till sin efterträdare Charlotta Åqvist-Nordlund.

Terminen rundades av med en sista tisdagsklubb då restaurangvärdarna Grim Jonsson Wold, Cornelia Tandre och Hjalmar Lind tackade för sig. Innan vi åkte hem för jullov anordnades det julavslutning i nationshuset tillsammans med nationskaplan Sigrid Sundmark. Det blev en mysig avslutning på terminen som lämnade utrymme för eftertanke. Senare under samma kväll hade ämbetsverkarna sin avslutning där de som avklarat sin första termin på nationen fick sin gyllene ämbetsverkarnål.

Vårterminen lät sig inte vänta och inskrivningen öppnade redan den 8 januari och strax därefter var alla verksamheter igång igen. De nytillträdde restaurangvärdarna Albin Björk, Filip Tiger och Martin Wahlund var förväntansfulla inför den kommande terminen och den 15 januari slog dörrarna upp.

Ett nytt gäng ämbetsverkare hade valts under höstterminens landskap och nu

var det hög tid för alla nya att lära känna varandra, så ämbetsverkarkåren åkte på kongress. Den första kvällen var det maskerad med tema festival och klubbmästarna Amanda Jeppsson och Erik Gådin hade pyntat lokalen med stora valtänder vilket gav illusionen av att vara i munnen på en val, alltså hade vi fest i val. Förutom fest innehöll helgen viktiga diskussioner och presentationer av nationens historia och hur organisationen är uppbyggd.

I slutet av januari hölls talarträff med den gamla Uppsalastudenten Mikael Torvning. Talarträffen var fullsatt och talaren berättade att vägen till framgång inte alltid är spikrak.

Vårens recentiorsmottagning var fullsatt som vanligt och bjöd på både sång och skratt. Det efterföljande dansgolvet var hetare än någonsin och recentiorsvärden Hannah Olofsson upptäckte att hon hade oanade DJ-talanger. Sedan var det hög tid för vårens första landskap där nästan alla vakanser fylldes och ämbetsverkarkåren var så gott som komplett.

Recentiorsgasquen blev en något ovanlig gasque för de nya medlemmarna. Förste kurators välkomsttal hölls denna gasque av andre och tredje kurator då undertecknad tråkigt nog hade blivit sjuk. De tog sig an uppgiften och fick stora applåder, men efter detta inhopp lämnade de gärna tillbaka ansvaret till förste kurator.

I slutet av februari var det dags för Öppet slott – nationens eget öppet hus, där hela nationen presenterades på en och samma eftermiddag. Detta för att visa upp natio-

nen för medlemmarna och inspirera fler att engagera sig på den bästa av nationer. Den efterföljande sexan var fullsatt och deltagarna fick tävla i quiz och äta burgare som programvärden Thyra Hermelin och torsdagvärden Martina Höst tillagat.

På vårens nationsfullmäktige samlades nationens ämbetsverkare för att besluta om den kommande Bryggan. Under sammanträdet valdes Ebba Folkesson, Grim Jonsson Wold, Erik Gådin och Fredrik Paal till Brygganvärdar för 2018 och nationen kunde konstatera att det skulle bli en sommar igen.

Efter en kort men intensiv februarimånad var en något lugnare mars välkommen. I mars vet alla att Gyllenhiemsgasquen är månadens höjdpunkt. Årets gasque tog oss några hundra år tillbaka i tiden, till ungefär när Södermanlands nation bildades. Temat på gasquen var Game of Thrones, eller Game of Gyllenhielm. Alla bord i festsalen hade indelats i olika ätter och gästerna blev även underhållna av stå upp-komikern Edvin. Leif Lewins stipendium gick till jämställdhetsgruppen för deras ovärderliga arbete under året som varit. Med deras hjälp har nationens ämbetsverkare blivit mer medvetna om var vi måste arbeta hårdare för att bli den öppna och välkomnade nationen som vi gärna vill vara.

Helgen efter påsk firade Nylands nation i Helsingfors 375 år och en delegation från nationen tog båten över Östersjön för att fira tillsammans med nylänningarna. Innan kuratelet hade återhämtat sig från Finlandshelgen var det dags för

vårterminens andra ordinarie landskap. På landskapet valdes Kristina Kardell till förste kurator och Agnes Fältling till tredje kurator för hösten 2018 och våren 2019.

Under året har mycket hänt i nationsvärlden. #metoo och #inationensintresse har varit stora samtalsämnen och nationerna arbetar hårt för att göra Uppsalas studentliv tryggt och öppet för alla. Ämbetsverkarkåren har varit ambitiösa och drivna vilket även speglar sig i att medlemsantalet fortsätter att öka.

Mitt år som förste kurator har varit otroligt givande, roligt samt utvecklande och jag vill tacka er som gav mig chansen att få arbeta här på nationen ett helt år. Snart tar en ny ämbetsverkarkår över som ställs inför nya utmaningar men jag är säker på att nationen kommer fortsätta vara den bästa av nationer.

Linnea Alm
Förste kurator

Nationens ekonomi 2017

av andre kurator Jacob Olofsson

Nationens ekonomi har stått stark de senaste åren och 2017 har inte varit något undantag. Många välbehövliga investeringar har gjorts, projekt utföras och verksamheten har fortsatt gått bra. Under året har nationen omsatt ca 24 miljoner kronor och gjort ett positivt resultat på 280 tusen kronor.

Året 2017 började med en hektisk inskrivningsperiod i januari vilket resulterade i att nationen fortsatte att öka sitt medlemsantal. Vid vårterminens slut hade nationen 4798 medlemmar.

Jag hade det otroligt stora nöjet att sitta som kurator under ett *På Madagaskar*-år. Under våren ägnade hela nationen mycket hårt arbete och slit åt spexet. Detta resulterade i en fantastisk uppsättning på Reginateatern i april där varje föreställning var slutsåld. Föreställningsveckan avslutades med en mycket uppskattad Madagasque där årets och tidigare års uppsättningar hyllades.

Vallborgshelgen firades i vanlig ordning på ett ännu mer storslaget sätt än året innan med en ännu större satsning på festivaltemat. De världskända artisterna Cascade och Dada Life spelade dagen före sista april. Med flera tusen gäster inne på området går det att använda

ordet 'episk' i dess rätta bemärkelse. Hundratals kuddar kastades ut från scenen under konserten och ett gigantiskt kuddkrig utbröt i publikhavet på nationens innergård.

Bara några timmar efter att sista gästen lämnat området och de sista fjädrarna sopats upp började köbildningen till vad jag skulle vilja kalla världens största champagnegalopp. Hela 7729 flaskor av 'wine based sparkling drink' av finaste märke tömdes inne på området. Hela helgen omsatte en rekordstor summa på 2 764 000 kr, gjorde ett positivt resultat på 366 000 kr och lämnade en utmatad nation att välförtjänt få avnjuta en fenomenal majmiddag. Under majmiddagen installerades även den svensk som varit längst från både Södermanland och Närke, Christer Fuglesang, som hedersledamot och gästerna fick uppleva hur han under trappsexan tog ramsan 'Raketen' till nya höjder.

Så fort dammet lagt sig efter festligheterna påbörjades förberedelserna inför vårbalen och Brygganpremiären. Trädäcket stod som vanligt färdigt till vårbalsfördrinken i slutet av maj och revs igen i början av oktober. Mellan uppförandet och rivandet lyckades nationens ferierestaurang omsätta 8 miljoner kro-

nor och göra ett positivt resultat på 1,5 miljoner. Bryggan fortsätter därmed att vara nationens mest inkomstbringande verksamhet.

Under slutet av året bestämde sig nationen för att starta ett projekt för att digitalisera det gamla fotoarkivet. En generös hedersledamot vid namn Ann-Cathrine Haglund, som hade sin födelsedagsfest på nationen, valde att be sina gäster donera pengar till detta projekt istället för att köpa presenter. Donationerna strömmade in och nationen tog med största tacksamhet emot 25 000 kronor till fotoprojektet.

Medlemsantalet ökade som vanligt något från vårtermin till hösttermin; vid

årets slut hade nationen 5088 medlemmar. Precis som vanligt avsattes 20 kronor per medlem per termin till renoveringsfonden (det vill säga 197 980 kronor för hela året).

Nationen har inte bara samlat sina pengar på hög, utan flera stora investeringar har gjorts under året. Tavlor har restaureras och glasats in; en stor renovering av nationens IT-infrastruktur har genomförts; nytt discoljus har installerats på nedervåningen och nya kassaapparater har köpts in. Trots detta slutade nationen året med mycket pengar kvar i högen och Landskapet beslutade därmed att 1,25 miljoner kronor skulle sättas över till förvaltningsdirektionen för förvaltning och

Andre kurator Jacob Olofsson har klätt ut sig tillsammans med sina kollegor Klara Rosengren Keijser och Linnea Alm på sommarkongressen.

investering i långsiktiga projekt. Avsättningen är högre än tidigare avsättningar eftersom ett långtgående projekt äntligen kommer att omsättas från idéer och ritningar till verklighet under våren 2018. En permanent utomhusbar kommer att uppföras på nationens uteplats för att kunna servera allt från valborgsbubbel till sommardrinkar under Bryggan. Även nya kontorslokaler kommer att kunna utnyttjas av nationen, då det under hösten beslutades att inte längre hyra ut övervåningen på Brundisium till företaget; vid årsskiftet flyttar kuratorsex-

peditionen upp en våning samtidigt som fler rum i huset blir tillgängliga för den dagliga verksamheten.

Jag skulle vilja rikta ett stort och hjärtligt tack till alla engagerade Södermanland-Nerikingar för att 2017 blev ett sådant lyckat år för mig och nationen. Tack!

Jacob Olofsson
Andre kurator

Nos habebit humus

Södermanlands-Nerikes nationsgrav på Uppsala gamla kyrkogård av Christer Henriksén

”Södermanlands-Nerikes vackraste och käraste symboler äro fanan och gravstenen.”
Jöran Sahlgren

Så gott som dagligdags passerar jag vår nationsgrav på vägen till min institution i Engelska parken. Ofta nog har jag stannat framför det resliga granitmonumentet på den lilla kullen, läst namnen på de därunder jordade nationskamraterna, undrat vilka de varit och när de levat. Om detta har stenen emellertid litet att säga; initial och efternamn är allt den meddelar oss om dem som blivit kvar i nationens hägn för evärdelig tid.

När nationen en gång varje termin besöker graven, lägger ned en krans med nationsband och sjunger nationssången – på förmiddagen den första maj och på alla helgons dag – är det kanhända ytterligare en och annan som funderat över vilka vi sjunger för och varför de hamnade här, kanske också varför vi alls har en nationsgrav. Följande rader kan förhoppningsvis kasta något ljus över saken. Mycket mer kunde förstås sägas om dem som ligger där, av vilka några levde långa och lyckosamma liv, medan andra vittnar om studenternas hårda villkor under decennierna kring 1800-talets mitt. Flera av dem gjorde nationen stora tjänster; några fick knappast ens möjligheten. De har det gemensamt

att de är en del av vårt ursprung och vår historia, och det finns skäl att minnas dem alla.

På Uppsala gamla kyrkogård har alla universitetets tretton nationer en egen nationsgrav, ett unikum i svenskt gravskick. Samtliga (utom den yngsta, Stockholms) togs i bruk under 1800-talet. Den äldsta är Östgöta nations (1810), nära grinden mot St. Olofsgatan. Därefter följde Västmanland-Dala (1820-talet; en ny gravplats togs i bruk 1885), Värmlands (1826), Gotlands (1829, från början nationens inspektor Jacob Åkermans familjegrav), vår egen och Göteborgs (1833, Göteborgs flyttad 1874), Norrlands (1841), Västgöta (1859), Smålands (1870), Gästrik-Hälsinge och Uplands (1872), Kalmar (1884) och Stockholms (1903).¹ Att låta någon begravas i nationsgrav kunde förstås betraktas som en ärebetygelse gentemot en värderad landsman, men gravarnas

¹ Uppgifterna härrör från L. Ridderstedt, *En levande kyrkogård. Vandringar på den gamla kyrkogården i Uppsala*, 2. uppl., Uppsala 2001; se hans Namnregister under respektive nation. Man noterar dock att det årtal han anger för vår egen nationsgrav (1836) är felaktigt, samt att han skriver att ”några av de översta namnen är omkastade beträffande dödsdatum”, vilket ingalunda är fallet; däremot borde Widegren stå före Palmer och Ekström på r. 9.

tillkomst var från början i högre grad dikterad av rent praktiska överväganden; det var inte så sällsynt att studenter avled på studieorten, och transport till hembygden kunde vara både dyr och opraktisk.

Lär dig af döden lefva. Nationsgraven i vinterskrud.

Gravplatsen och monumentet

Tillkomsten av Södermanlands-Nerikes nationsgrav är knuten till landsman- nen Christofer Frigelius frånfälle i mars 1833. Vid ett särskilt sammankallat landskap den 4 april föreslog nationens dåvarande kurator Fredrik Ferdinand Carlson (sedermera Geijers efterträdare som professor i historia och den förenade nationens femte inspektör) att nationen ”borde i likhet med en del an-

dra Nationer köpa sig en egen grafplats med åtminstone 4 rum. Detta bifölls, – äfven som att de dertill erforderliga medlen 100 Riksdaler Riksgäld, skulle tagas af de penningar Nations-Cassan har i byggnads-Cassan innestående”. Nu kunde man för tillfället inte få en gravplats med mer än 3 rum, och dessutom hade ”prof. Rabenius i egenskap af kyrkovärd ... vägrat att aflåta så många platser” (enligt landskapsprotokoll 13/4 1833). Dessa 3 platser inköptes nu för 50 Riksdaler Banco. Gravbrevet, upprättat den 7 april 1833, finns i den inbundna volym i nationsarkivet, som innehåller ”Handlingar rörande nationsgraf, grafmonument samt landsmäns begravningar” (i det följande kallad M:2).² Där finns också gravbrev för de två utökningar som gjorts, nämligen med ytterligare tre platser i maj 1863 och med därutöver drygt 14 m² i maj 1891. Volymen innehåller därutöver huvudsakligen allehanda räkenskaper som har att göra med gravmonumentets uppförande och landsmäns begravningar.

Vilket slags gravmarkör som från början sattes upp på graven är okänt, men ett par år senare, år 1835, bildade man en fond för att genom subskription bland landsmännen få ett ordentligt gravmonument på plats. Fonden nämns i landskapsprotokollen, åtminstone sedan 1837, som ”graf-monumentscassan”. I M:2 finns ett antal sådana subskriptionslistor, den första från mars 1835,

² Volymen förvaras numera i en arkivkapsel med signum ”Förste kurator. M:2”.

Gravbrefvet

N° 2. E. —

Upsala Domkyrkas Föreståndare och Nåd gbre härmed wetter-
ligt: att wi, å Domkyrkans wagnar, till här wid Kl. Academien,
Studerande Södermanlands och Närke's Nation

upplåtet och försålt ^{tro} ~~ett~~ Grafskälle, på allmänna Begravnings-Plat-
sen beläget wid ^{öfver} sidan wid ^{Stora} gärdgen ^{medt} emot ^{Köpefylling} skulpt
och tecknad på Graf-Chartan med N:o ^(N:o 2021) i längden Fem al-
nar, och i bredden Fyra alnar, för en Summa af ^{Femtio Rdr Banco}
med tillstånd att på egen befohnad thet låta mura och med sten
belägga. Och aldenkund förenämde Köpefylling redan är wor-
den til Domkyrkan riktigt betald och årlagd; ty affåge wi jäm-
wål, i kraft af thetta wårt öppna Grafbref, Domkyrkan all rät-
tighet till ofwanberörde Grafskälle, och tillegne thet *Söderman-*
lands och Närke's Nation

med des Barn och Arfwingar; dock under förbindelse att Graf-
wen med sin Nummer, å en därtill tjenlig sten, utmärkes, samt, där-
åft den muras, behörigen wårdas och widmaghållas, samt att
Domkyrkan förbehålles sin rätt wid Grafwens försållande å
någon annan i framtiden. Til yttermera wisso hafwe wi detta
med våra Namns underskrift samt Domkyrkans wanliga Sigill
bekräfta welat; som skedde i Upsala d. 7. April 1833.

C. v. Rosenhain

R. Krenn

B. v. Ström

A. v. Söderwall

L. P. Præbenitz

J. v. Schram

G. Kihlberg

N. Nordlänca

Gravbrevet, upprättat den 7 april 1833.

den sista från samma månad 1865. Det är sällsamt att bläddra i dessa listor; där har flera unga män antecknat sig för att bidra till stenen på den grav, där de sedermera själva skulle komma att vila.

Trots att fonden växte både genom räntor och frivilliga bidrag, kom nationen under dessa trettio år inte på allvar till skott med uppförandet av ett lämpligt monument. En del förslag inhämtades visserligen under hand (det första redan 1859), men ställde sig alltför dyra för att omsättas i praktiken; om detta har dåvarande bibliotekarien Peter Bernhardsson skrivit i *Majhålsning* 2006, och därom skall inte ordas mera här.³

Det som slutligen förefaller ha fått nationen att skrida till praktisk handling var emellertid ett i december 1868 inlämnat anbud från stenhuggare Lars Andersson att uppföra ett monument på nationsgraven ”bestående af ett större stenblock för en enligt bifogadt kostnadsförslag betingad summa af Rdr Rmt 1451”. Saken behandlades vid landskapet den 5 december, varvid ”nationen ansåg sig väl ej böra antaga detta förslag; men beslöt att, då nu hög tid vore, att de medel, som blifvit insamlade för uppresande af en minnesvård öfver aflidne landsmän, blefve för det afsedda ändamålet använda, fastställa ett täflingspris af 150 Rdr Rmt, som möjligen kunde förmå competente personer att till nationen med ritningar och kost-

nadsförslag till värdigt grafmonument inkomma”. För att ombesörja saken inrättade man en kommitté bestående av Gustaf Upmark (den äldre, 1844–1900; sedermera intendent vid Nationalmuseum och hedersledamot), Herman Petri (1842–1911), Carl August Ekelund (1841–77), Lars Widlund (1838–70) samt förste kurator Robert Gellerstedt (1842–71), med Hjalmar Helleday (1844–1922), Per Öberg (1842–1934; sedermera polarfarare med bl.a. Nordenskiöld) samt en Behm (sannolikt Ernst Herman Behm, 1842–1923) som suppleanter. Tävlingen annonserades i dagspressen med angivande av nationens önskemål angående monumentets utformning, och på landskapet den 19 maj 1869 kunde Gellerstedt presentera ”vid pass 40 förslagsritningar”, som man nu hade att välja bland. Man fann för gott att vänta några dagar med beslutet, och gav kommittén i uppdrag att, ”efter inhemtande af sakkunnige personers omdöme”, välja ut ett av de inlämnade förslagen, som nationen sedan skulle ta ställning till. För ändamålet utlyste man en allmän sammankomst tre dagar senare, den 22 maj. Vid detta möte föreslog kommittén att nationen borde anta ett förslag inlämnat av Albert T. Gellerstedt, som väl på ett eller annat sätt måste ha varit släkt med kurator Gellerstedt. Det finns i alla händelser ingen anledning att betrakta detta som ett utslag av nepotism. Albert Gellerstedt hade studerat vid Konstakademien och under åren 1862–1864 bedrivit konststudier i utlandet som akademiens resestipendiat. Sedan 1860

3 P. Bernhardsson, ”Något om nationsgraven”, *Majhålsning till landsmännen* 79 (2006), 6–8.

var han knuten till Överintendentsäm-
betet (Byggnadsstyrelsens föregångare),
där han 1897 kom att efterträda Helgo
Zettervall som överintendent; att detta
inte var vilken tjänst som helst framgår
om inte annat av det faktum att dess
förste innehavare var ingen mindre än
arkitekten till Stockholms slott, Ni-
codemus Tessin d.y. Innan Gellerstedt
blev överintendent hade han arbetat
som ingenjör vid svenska lots- och
fyrinrättningen (och därvid ritat ett
ansenligt antal fyrar) och (sedan 1877)
som professor i arkitektur och facksko-
leföreståndare vid Kungliga Tekniska
högskolan. Dessutom var han poet och
konstnär. Nationen hade alltså ingen
anledning att be om ursäkt för valet av
arkitekt för sitt gravmonument.

Med Albert Gellerstedts förslag följde
ett kostnadsförslag på 1735 Riksdaler
Riksmünt och rymdes därmed inom de
2000 Riksdaler Riksmünt, som nationen
tidigare beslutat som kostnadstak för mo-
numentet. Ansvaret för det praktiska utfö-
randet lämnades till Widlund och Behm,
vars kvarnar malde ganska sakta. Först
den 6 november 1869 låter monumentet
åter tala om sig. Det var nu fråga om
huruvida man skulle låta hugga in namnen
på de jordade landsmännen på monumen-
tet samt vilken inskrift som i övrigt skulle
stå på stenen. Att namnen skulle huggas
in kan ju tyckas självklart och beslutades
också av nationen utan vidare diskussion.
Vad gällde inskriften ville man dock ha
förslag, och lade därför till kommitténs
uppdrag att inkomma med sådana.

En dryg månad senare var arbete med
monumentet så pass långt framskri-
det att det var dags att börja hugga in
namnen. På landskapet den 4 december
tog man därför upp frågan huruvida
inte bara namnen, utan också födelse-
och dödsår skulle huggas in. Av oklar
anledning beslutade nationen mot detta;
det är hur som helst skälet till att vår
nationsgrav, till skillnad från en del an-
dra, inte ger några upplysningar utöver
namnen.

Ytterligare ett par månader förflöt innan
det blev dags att besluta om inskrift på
monumentet. På valsammankomsten
den 9 februari 1870 presenterade Behm
två förslag, nämligen ”Non omnis
moriar” (lat., ”Jag skall inte dö helt och
hållet”) samt ”Lär af döden lefva, lär
af lifvet dö”. Nationen var inte nöjd
med något av dessa. I det senare fallet
menade man att texten ”på grund af
sin längd ej kunde lämpligen anbringas
å monumentet”. Vad man hade emot
”Non omnis moriar” framgår inte, men
man kan tänka sig att nationen tyckte att
denna devis var en smula sliten. Orden
är ett citat från den romerske poeten
Horatius (Ode 3.30, där Horatius förut-
ser sin egen poetiska odödlighet), och
tillhörde 1870 det poetiska allmängod-
set som alla studenter hade läst och var
väl förtrogna med, alldeles oavsett vilket
ämne de studerade. Man valde därför att
ge de båda sittande kuratorerna, Hjal-
mar Helleday och Matths Falk, uppdra-
get att tillsammans med resterna av den
gamla kommittén (nämligen Behm och

Ekelund) först vända sig till inget mindre än Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademien ”med anhållan om förslag till lämplig inscription” samt därefter fatta beslut utan vidare hörande av nationen. Man skrev således i kurator Helledays namn till Akademien, och fick svar av dess ständige sekreterare Bror Emil Hildebrand. Nationens brev har vi inte kvar, men Hildebrands svar finns i M:2 och kan förtjäna att återges här. Hildebrand skriver:

Högädle Herr Kandidat!

Vid Kongl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademiens sammanträde i går afton anmälde jag Herr Kandidatens önskan, att Akademien måtte lemna förslag till inskrift på minnesstenen vid Södermanlands och Nerikes Nations grafplats å Kyrkogården, Upsala, och framlade på samma gång några förslag. Akademien biföll min önskan att dessa måtte få meddelas Nationens kurator, innan Akademien bestämmer sitt beslut. Jag sänder således härjemte dessa förslag, på det Nationen eller dess delegerade må kunna, om de så vilja, yttra sin mening om hvilket förslag de helst önska få fastställt.

Den af Herr Kandidaten omnämnda Svenska inskriften är vacker, men torde, äfven om den på föreslaget sätt hopdrages, knapt nog kunna få plats. Då hvarje mellanrum mellan två ord kan anses motsvara en bokstaf, skulle den behöfva utrymme för 31 bokstäfver.⁴ De af

4 Antingen har Hildebrand räknat fel här (”Lär af döden lefva, lär af lifvet dö” skulle kräva utrymme för 35 bokstäver), eller så hade nationen modifierat denna devis en smula i den version som skickades till Akademien.

mig föreslagna äro, med undantag af en, något kortare.

För min del tycker jag att en Latinsk inskrift icke skulle vara opassande på en graf öfver unga Studerande på kyrkogården i en Universitetsstad. Den ifrågasatta ”Non omnis moriar” skulle jag dock icke vilja tillstyrka, ty dessa ord skulle möjligtvis af mången tagas i samma mening, som de ega hos Horatius, — att fastän kroppen dör, skall dock den dödes rykte fortleva —, hvilket icke kan sägas om en ung man, hvars lefnadsbana i förtid blifvit afbruten. Det tillhör emellertid Nationen att afgöra på hvad språk inskriften skall affattas.

I några af de uppgifna förslagen har jag trott mig böra särskildt söka afsende på den ungdom, som grafven inneslater.

Vitterhets Akademiens nästa sammanträde blifver den 12e April. Dessförinnan torde jag få mottaga Herr Kandidatens svar.

Med fullkomligaste högaktning har äran teckena
ödmjuka
Bror Emil Hildebrand

Stockholm d. 30e Mars 1870

De förslag som bifogades Hildebrands brev är följande: ”Lifvets vishet lär af döden”, ”Lifvets stormar hit ej hinna”, ”Vid korsets fot är hvilan trygg”, ”Att söka högre ljus de gått”, ”Till högre läroverk de gått”,⁵ ”Högre kunskapsljus

5 Detta förslag har karaktären av en ordvits, dock inte så drastisk som den kan förefalla. Med ”högre” avses nog inget annat än ”himmelska”; termen ”högre allmänt läroverk” som beteckning på det

de nått”, ”Döden räknar icke åren”, ”Media vita in morte sumus” (lat., ”Mitt i livet är vi i döden”), ”Spem Deus impleat omnem” (citat från Prudentius, ”Må Gud uppfylla varje förhoppning”), samt ”Semina sicca virescent” (också från Prudentius, ”De torra frön skall grönska”).

Som vi idag kan se på stenen föll valet på en förkortad version av det ursprungliga förslaget; infällt i det kors som kröner gravmonumentet står ”Lär dig af döden lefva”. Denna tänkvärda devis meddelades Akademien, som vid sitt aprilmöte enligt till nationen översänt protokollsutdrag ”för sin del fann skäl att godkänna” densamma. Akademien hade alltså inget att göra med denna formulering,⁶ som nog får tillskrivas Helleday, Falk, Behm och Ekelund. Och nog är det en rätt lyckad och tänkvärd devis.

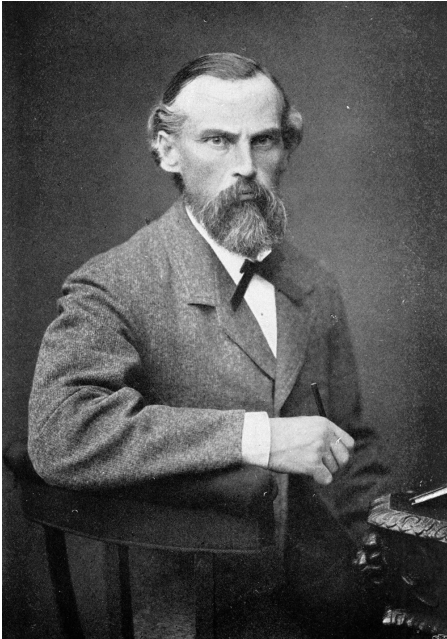
Ytterligare ett antal månader förflöt. På landskapet den 21 september 1870 meddelades att monumentet ”innan kort vore att hitförvänta”, och en dryg månad senare, den 3 november, kom det till sist på plats. Som så mycket annat

som sedermera blev vår gymnasieskola infördes inte förrän 1878.

⁶ En kuriositet i sammanhanget är att Hildebrand i sitt följebrev till protokollsutdraget skriver att han ”så mycket mindre kunnat tveka att tillstyrka bifall till det senast insända förslaget, som jag bland de af mig ifrågasatta [d.v.s. ”föreslagna”; förf:s anm.] hade upptagit äfven samma ord, som i detta förekomma, men jag utströk dem derföre att jag förmodade, att det ursprungliga förslaget författare skulle med misshöje se en dylik stympling”.

inom den upsaliensiska studentvärlden vid denna tid ådrog sig också detta intresse på riksnivå. I *Nya Dagligt Allehanda* den 9 november 1870 skildrades tilldragelsen på följande sätt: ”Torsdagen i förra veckan restes ... ett enkelt, värdigt och imponerade monument å *Södermanlands-Nerikes nations* gravplats. Ritningen till detta monument är given af arkitekten A. T. Gellerstedt och har detsamma, som utgöres av ett storartat block, blivit sprängt vid det av kapten J. A. Berg disponerade Hufvudsta stenhuggeri och sedermera finhugget vid Långholmen. Därifrån bogserades detsamma hit på pråm och togs i land vid Flustret, varifrån stadsingenjören Larsson, som åtagit sig transporten till kyrkogården, på ett särdeles praktiskt och ändamålsenligt sätt verkställde densamma förmedelst transportabla järnvägsräler (sic) och spel. Monumentets höjd är 15 fot, bredd nära 5 fot och vikt omkring 300 centner (d.v.s. knappa 1,3 ton; förf:s anm.). ... Grunden, å vilken monumentet är upprest, utgöres av en pelare av kilad sten 16 fot djup och 6 fot i fyrkant.” Den sammanlagda kostnaden blev till slut 2280 Riksdaler Riksmünt.

I april och maj företog man en del småpysel på gravplatsen, bl.a. beslutade man på landskapen den 26/4 och 17/5 att ny häck skulle anläggas runt monumentet och ”utefter stenens baksida en ranka uppdragas”, att ”åtskilliga misspydande förtjockningar på stenens baksida” skulle huggas bort samt en del andra förbättringar utföras enligt arkitekt Gellerstedts anvisningar.

Albert Theodor (Tore) Gellerstedt, arkitekt, poet, konstnär. Nationsgravens formgivare.

Men detta var man för tillfället nöjd. Inget mer verkar ha gjorts åt monumentet eller gravplatsen, till dess Arvid Möller på landskapet den 7 februari 1891 väckte frågan om en utvidgning av gravplatsen. Nationen beslutade att bifalla förslaget, ”då det befanns dels att det nuvarande utrymmet inom kort skulle blifva otillräckligt dels att tillfälle till utvidgning nu funnes”. Efter 1891 års utvidgning har veterligen inga större ingrepp gjorts i nationsgravens utseende. Tretton namn har sedan dess tillkommit på stenen. Egentligen borde det vara fjorton namn – vilket leder oss över till en kort presentation av de i nationsgravens jordade landsmännen och landsmaninnan.

I nationsgravens gravsatta landsmän och landsmaninna

Ovan har nämnts att frågan om införskaffandet av en nationsgrav väcktes i samband med Christofer Frigelius frånfälle 1833. Denna Frigelius är också den först gravsatte. Efter honom följer en brokig skara av bondestudenter och söner till brukspatroner, lovande unga män i början av sin yrkeskarriär och gamla professorer, kuratorer och andra ämbetsmän, och några som varit särskilt betydelsefulla inom det sång- och musikliv som alltid varit något av nationens signum. Dödsorsakerna är varjehanda: vanligast är tuberkulos, följd av tyfus och tyfoidfieber; någon har dött i syfilis, gastrisk feber, Addisons sjukdom, av avtynning, slag och hjärtsjukdom; en och annan av andra orsaker, även av ålder.

Om omständigheterna kring nationskamraternas begravningar är vi ofta otillräckligt underrättade. Källmaterialet består numera huvudsakligen av knappa notiser i landskapsprotokoll, som emellertid här och var kan kompletteras med notiser ur dagspressen; dödsannonser över de avlidna studenterna, och ibland mindre artiklar, infördes inte bara i Uppsalatidningarna utan också i andra dagstidningar, både i Stockholm och i landsorten. Man får känslan av att informationen cirkulerades av nationen själv, som på flera sätt spelade en mycket aktiv roll i sammanhanget. Man bestred ofta alla utgifter i samband med begravningen genom medel som samlades in

från de för tillfället i staden närvarande landsmännen; kostnaden för kista, svepning, granris, klockare m.m., för förplägnad vid minnesstunden å nations-salen samt för tryckning av sorgkort kunde vid 1800-talets mitt uppgå till dryga 200 riksdaler. Ofta lät man också trycka sorgverser, som författats av någon nationskamrat. Dessa verser, som kunde vara ganska långa, publicerades emellanåt i dagspressen, vilket är skälet till att vi har kvar de verser som skrevs till Wingqvist, Dufva, Wollert, Gezelius, Landin, Widegren och Palmaer. (De återges separat i denna majhälsning.)

Nationen åtog sig också ofta uppdraget att sanera den avlidnes skulder, och man hittar emellanåt notiser i dagspressen från förste kurator, där det t.ex. kungjordes att ”Alla de, som hafva ouppgjorda affärer med afside studenten af Södermanlands och Nerikes nation N.N., torde till ledning vid bouppteckningens förrättande derom lemna snar upplysning till undertecknad”.

Nedan ges en förteckning över dem som ligger i nationsgraven, ordnade efter dödsdatum och med korta uppgifter, i en del fall allt vi vet, om deras liv och bortgång. Inom kantig klammer ges, för dem som gått ur tiden fram till 1900, respektive nummer i Lagerholms matrikel; för senare avlidna nummer i nationens porträttkataloger.⁷

7 J. Lagerholm, Södermanland-Närkes nation: biografiska och genealogiska anteckningar om i Uppsala studerande södermanlänningar och närkingar 1595–1900, Sunnansjö 1933. Porträttkataloger över

1. Christofer Frigelius [4365]. Född 3 april 1805 i Örebro, död 31 mars 1833 i Uppsala; gravsatt den 11 april. Inskri-ven vid SN 13 oktober 1824. Frigelius var nationens kurator 1831–32, avlade filosofie magister-examen 1830, blev docent och sedermera extraordinarie biblioteksamanuens. Hans position som nationens kurator året före hans död är det sannolika skälet till att nationen beslutade att inköpa en egen gravplats vid hans frånfalle. På kurator Fredrik Ferdinand Carlsons förslag följde nationen Magister Frigelius till gra-ven, och landsmannen Elias Wilhelm Ruda (1807–33) författade å nationens vägnar en dikt, som också trycktes på dess bekostnad (landskapsprotokoll 4/4 1833). Ruda, som själv gick bort inte ens ett halvår senare, var en begåvad poet, influerad av Goethe och Byron och inte minst av sin lärare Atterbom. Under sitt korta liv publicerade han både vers och prosa, bl.a. *Brynolfs äfventyr. En dikt i sjutton sånger* (1828), en parodi på Tegnér's *Friðbiofs saga*.

2. Otto Konrad Naesström [4454]. Född 17 juni 1808 vid Lunda i Vallby, Södermanland, död 12 april 1833 i Uppsala; gravsatt 25 april 1833. Inskri-ven vid SN 18 maj 1827. Fil. kand. HT 1832. I protokollet från nationens ordinarie konvent den 13 april nämns Naesström som en aktad och behövande landsman. Den 15 april möttes nationen till ett särskilt möte med anledning av hans frånfalle, ”och beslöt då, med afseende nationsmedlemmar finns mellan åren 1898 och 1961.

på den aflidnes kända torftighet, att Nationen skulle bekosta en anständig begravning i händelse hans släktingar skulle sakna vilja eller förmåga dertill, — och att den emellertid i alla fall enligt Constitutionerna af Curator skulle besörjas”. För dylika ändamål hade nationen ingen särskild kassa, och man avstod för tillfället från att ta ställning till huruvida kostnaderna i sammanhanget skulle täckas genom frivillig subskription eller genom en lika fördelning mellan samtliga landsmän. Man fattade heller inga beslut om anordningarna vid själva begravningen, eftersom man först vill invänta svar från Naesström släktingar. Man ansåg sig dock kunna påräkna det ”kostnadsfria begagnande af klockor och likvagn, som vid medelösa Studenters begravning är beviljad”, vilket också medgavs av domprosten Bergström. Dessutom beviljade rektor Boëthius 25 Riksdaler Riksgäld som begravningshjälp ur universitetets fattigkassa.

Ännu vid extra-konventet den 22 april hade man inte fått något svar från Naesströms släktingar, varför nationen beslutade att ta på sig hela kostnaden för begravningen samt fördela den jämnt mellan landsmännen. Till gravölet beslutade man inbjuda – utöver hela nationen, vars deltagande betraktades som självskrivet – ”Philosophiae Candidaterna ... jemte Rector, Philosophiska Fakultetens Dekanus, Nationens Hedersledamöter samt prest och klockare och Läkare”. Elias Wilhelm

Ruda lovade ånyo att författa verser, som även denna gång skulle tryckas på nationens bekostnad.

En vecka senare, vid ett särskilt sammankallat sammanträde, meddelades att ”ett bref från Cand. Naesströms släktingar ankommit, men utan att deri det ringaste nämnts om begravningen, hvarför Curator i sitt svar underrättat dem om att Nationen på sin bekostnad ombesörjt densamma”.

Nationens agerade vid Naesströms frånfälle är ett vackert exempel på det djupa kamratliga ansvar som nationen kände för sina medlemmar och på den omsorg den visade dem i en tid som i mångt och mycket saknade sociala trygghetsinstanser.

3. Per Reinhold Säfbom [4500]. Född 6 december 1808 i Nyköping, död 16 mars 1836 i Uppsala; gravsatt 31 mars 1836. Inskreven vid SN den 10 mars 1829. Säfboms bortgång meddelades nationen, som redan förut var underrättad om hans sjukdom (nämligen lungdot), vid sammankomsten den 19 mars 1836. Liksom i Naesströms fall beslutade nationen att fördela kostnaden för Säfboms begravning lika på alla landsmän (enligt landskapssprotokollen 30/3 och 9/4). I övrigt saknas uppgifter om arrangemangen i protokollen.

4. Carl Edvard Julius Myréen [4717]. Född 12 april 1820, död 12 juni 1843 i Uppsala. Inskreven vid SN den 19 okto-

ber 1841. Myréeén föddes i Finland som son till landsmannen och juris doktorn Daniel Myréeén (f. 1782 i Lerbo, inskr. 1802), som gjorde en vacker akademisk karriär i vårt östra grannland. Han blev professor vid Åbo Akademi 1812, fungerade som dess rektor 1817–18, och blev sedermera rektor också för Kejsarliga Alexanders-universitetet i Helsingfors (1828–29), där han avled 1831. Skälet till att sonen Carl Edvard Julius begrovs i nationsgraven var säkerligen att han hade sin familj i Finland.

5. Johan Daniel Högberg [saknas]. Född 1823 i Mariefred, död 13 juni 1843 i Uppsala. Inskreven vid SN den 25 april 1843. I protokollet från konventet den 15 juni 1843 finns en kort notis som säger att det ”beslöts att 15 Rd Bco skulle tagas ur Cassa pauperum till begrafningshjälp för afledne Studeranden Högberg, och den öfriga kostnaden af Nationen bestridas”. Trots sitt korta liv (varav knappa två månader som inskriven vid SN) hann Daniel Högberg publicera flera arbeten. I Hjalmar Linnströms *Svensket boklexikon. Åren 1830–1865* (Stockholm 1883) anges under Högbergs namn inte mindre än sju publikationer, såväl poesi som läroböcker i botanik och zoologi: *Christi död* (Stockholm 1841), *Colchicum autumnale, höstblomman* (Stockholm 1842), *Försök till en lärobok i allmänna zoologien för nybegynnare* (Stockholm 1841, även utgiven anonymt med titel *Naturalhistoria för ungdom*), *Hesperider. Af den yngste skalden* (2 häften, 1840—41; häfte 2 med titeln

Hjalmar eller den siste vikingen på Aljöhölm. En dikt, *Majblommor 1841* (Stockholm 1841), *Naturens bok. En samling af poëmer, kärlekssånger, ballader och romanser* (Stockholm 1843), *Svensk Flora innefattande Sveriges Phanerogamväxter, med en kort, förberedande vextlära för nybörjare* (Örebro 1843; tillägnad professorn i zoologi Carl Johan Sundevall) samt *Svenska colorerade fågellegg, jemte kort afhandling om fåglarnas vistelseort och fortplantning i Sverige* (Stockholm 1840).

6. Carl Abraham Löfvenius [4681]. Född 28 januari 1821 i Nyköping, död 17 juli 1846 i Uppsala. Gravsatt 22 juli 1846. Inskreven vid SN den 13 november 1838. Om Löfvenius död finns inget i nationsprotokollen vilket är en smula uppseendeväckande, eftersom Löfvenius tillhör de mest färgstarka karaktärerna vid nationen under åren runt 1840. Han gick under det skämtsamma namnet ”Pastorn” eftersom han hade utsetts att läsa korum vid studentbeväringsexercisen. Om Löfvenius förehavanden vid nationen kan läsas i prosten Karlsons artikel ”Pastorn”, som finns återgiven på annan plats i denna *Majhälsning*.

7. Per Erik Eriksson [4838]. Född 15 mars 1827 på Mörkö, död 9 mars 1848 i Uppsala. Gravsatt 17 mars 1848. Inskreven vid SN den 24 november 1847. Vid landskapet den 11 mars 1848 beslutades att begravningskostnaderna för ”afledne Stud. Ericsson skulle betalas med 1 Riksdaler Riksgäld per man af

alla nationens medlemmar; skulle detta ej räcka till, så skulle Nationskassan gå i förskott för återstoden.” I protokollet finns inga övriga uppgifter om denne bondson från Mörkö.

8. Gustaf Torssell [4484]. Född 24 april 1811 på Tynnelsö, Södermanland, död 5 februari 1849 i Uppsala. Gravsatt 10 februari 1849. Inskriften vid SN den 16 juni 1828, utträdde 17 april 1844 (se närmare nedan). Torssells akademiska hemvist var botaniken. Han var framför allt specialiserad på lavar (som han samlade bl.a. under en resa i Jämtland och norska fjällen 1842), och publicerade 1843 en förteckning över alla dittills kända lavar i Skandinavien (*Enumeratio Lichenum et Bysacearum Scandinaviae hucusque cognitarum, Upsalæ*). Hans botaniska intresse tog sig uttryck också i en skrift av mer originell natur, *Anvisning till nödbrödsämnen. Om användandet af lavar till föda* (Uppsala 1845), som han författade med anledning av missväxtåret 1844. Därutöver översatte han också botaniska arbeten och skrev åtskilliga recensioner. Torssells verksamhet som skribent inskränkte sig emellertid ingalunda till botaniken. Sedan han övertagit ett boktryckeri i Uppsala började han ge ut den liberala tidskriften *Thorngny*.⁸ Torssell var en orädd publicist uppenbarligen driven av ett starkt rättvise- och sanningspatos, vilket ledde till att han stötte sig med en del perso-

ner i prominenta positioner. Bland dessa fanns olyckligtvis nationens inspektor Lars Peter Walmstedt, vilket resulterade i att Torssell tvingades lämna nationen 1844. Han fortsatte att ge ut *Thorngny* fram till hösten 1845, då han flyttade till Falun och övertog redaktionen av *Falu tidning*. Torssell hade sedan ett antal år varit sjuklig (en bidragande orsak till att han tvangs ge upp sin verksamhet som botanist) och drabbades periodvis av svåra ryggmärgslidanden, som till slut ledde till hans död vid knappt 38 års ålder. Eftersom Torssell dog ”i knappa omständigheter” beslutade nationen att bidra till begravningskostnaderna med 20 Riksdaler Banko, att tas ”ur den med Lånefonden förenade Cassa Pauperum” (d.v.s. fattigkassan; landskapsprotokoll 6/2 1849).

Det kan ha sitt intresse att nämna att Torssell år 1839 disputerade *pro exercitio* med landsmannen Bernhard Elis Malmström (nationssångens skald) som opponent. Malmströms poetiska ådra gjorde sig gällande även i detta sammanhang, då han till Torssell uppläste följande verser på svensk hexameter: ”Även till dig du blommornas vän i blommornas månad / lyster mig säga ett ord till tack, uppmuntran och avsked. / Snart över berg, över dal skall våren, en lekande Majbrud, / strö ur sin blomsterkorg de rika, de doftande håvor; / då blir det tid att skörda för dig, då drager du glättigt / ut över leende fält och sångomkvittrade lunder, / läser naturens bok och tolkar dess hemliga lagar. / När du då språkar

⁸ Namnet valdes sannolikt med tanke på dess ursprungliga betydelse, ungefär ”åskmuller” (i.e. ”Tor” + ”gny”).

med blommornas folk, så glöm icke
brödrens, / glöm icke Skaldernas krets:
de botanisera ju även, / samlar herbar-
rier ock af diktens evighetsblommor.
/ Kommer så hösten igen, så forska i
diktningens hävder, / bryt förseglingen
djärvt av ålderdomen och samlar / tills
du oss knutit ånyo en krans, så älsklig
som denna”.⁹

9. Jacob Anton Barwander [4875].

Född 30 juli 1828 i Lillkyrka, Närke, död 22 maj 1849 i Uppsala. Gravsatt 1 juni 1849. Inskriften vid SN den 22 november 1848. Jacob Anton var son till landsmannen och kyrkoherden i Lillkyrka Lars Fredrik Barwander (1781–1835; inskr. 18/10 1806) och hade en äldre bror, Otto Georg, som också var landsman och sedermera blev sjökaptän; hans skepp förläste i den grekiska arkipelagen 1859, varvid Otto Georg och hela besättningen följde skeppet i djupet. Om Jacob Anton finns inget omnämmande i landskapsprotokollen.

10. Anders Gustaf Fredin [4965].

Född i Sköllersta, Närke, död 9 januari 1853 i Uppsala. Gravsatt 14 januari 1853. Inskriften vid SN den 10 mars 1852. I samband med Anders Gustafs frånfälle sammanträdde nationen den 11 januari för att dryfta hans begravning, och beslutade ”1o att Nationen, såsom vanligt är vid sådana tillfällen, skulle till grafven åtfölja den döde, 2o

9 Runa i Nya botaniska notiser, n:o 2–3 (februari–mars 1849), 54–55, av signaturen A–n.; tidningen Upsala den 6 februari 1849.

att Landsmännen å tid, som serskildt skulle tillkännagifvas, borde samlas i Enkefru Sundbergs lokal,¹⁰ hvarifrån processionen komme att utgå, och att, då Nationscassans ställning ej medgäfvade annat än den oundgängligaste utgifternas bestridande samt afl. Fredins möjliga tillgångar voro okända, omkostnaderna i och för samlingen skulle betäckas genom lika fördelning å alla i staden närvarande landsmän, 3o att Inspector borde inviteras att bevista begravningen, och 4o att sång vid grafven skulle utföras”.

11. Gustaf Axel Björkman [4999].

Född i Sköllersta, Närke, 23 mars 1830, död 9 januari 1857 i Uppsala. Gravsatt 16 januari 1857. Inskriften vid SN den 20 november 1852. Gustaf Axel var son till landsmannen och komministern i Sköllersta Anders Björkman (1786–1844, inskr. 1807). Enligt Lagerholm hade han blivit ”relegerad från Strängnäs gymnasium, då han efter en svår sjukdom blivit förvirrad till förståndet, vild och häftig”. Han dog på Akademiska sjukhuset, på dagen fyra år efter sin vän Fredin (föregående). I landskapsprotokollet från den 14 februari 1857 anges att nationen samlat medel för att täcka kostnaderna för Björkmans begravning, och att det därvid rentav kommit till ett överskott om 28 riksdaler 42 skilling banco, som man beslutade att skicka till

10 ”Enkefru Sundbergs lokal” var den i studentsammanhang bekanta krogen ”Charybdis” på Drottninggatan 9, så kallad eftersom den låg snett emot den legendariska källaren ”Schylla” (som bl.a. förekommer i Wennerbergs ”Harpospetet på Schylla”).

Björkmans styvmor, Anders Björkmans andra hustru Mariana Juliana. Detta dröjde man emellertid med ända till den 17 december; det förefaller nästan som man velat göra en julgåva av det hela. Man avrundade det tydligen också till 20 riksdaler jämnt. I M:2 finns änkan Björkmans tackbrev bevarat, av följande lydelse: ”Af Herr Fabrikör Ehrenberg i Örebro [till vilken nationens rekommenderade försändelse var adresserad; förf:s anm.] har jag denna dag mottagit ett bref från Uppsala med inneslutne tjugo /20/ Riksdaler riksmünt så som öfverkott af de medel som Herrar studerande af Nerikes och Södermanlands Nattion [sic] sammanskjutit godhetsfullt under min styfsons sjukdom och begraf-

ning, <för> hvilket jag här med till de ädle gifvarne ödmjukast frambär min värnadsfulla tacksägelse. Myrö den 23 december 1857. Marie. Julian. Björkman.”

12. Olof Wingqvist. Född i Vingåker, 27 november 1800, död 6 september 1861 i Uppsala. Gravsatt 11 september 1861. Olof Wingqvist blev hedersledamot 1842 och var 1845–61 den förenade Södermanlands-Nerikes nations fjärde inspektör. Trots att han var född i Vingåker var han inte Södermanland-Neriking under sin studenttid utan tillhörde Östgöta nation, eftersom han vuxit upp i Linköping (där hans far var rättare). Wingqvist blev fil. mag. 1827, Lidénsk

Tillkännagifves

att

Studeranden af Södermanlands och Nerikes Nation

GUSTAF AXEL BJÖRKMAN

STILLA AFLED

i Upsala, Fredagen den 9 Januari 1857 kl. 11 e. m.,
i en ålder af 26 år, 9 månader och 16 dagar.

S. B. U.

Ett för tiden typiskt sorgkort som nationen tryckte med anledning av att Gustaf Axel Björkman avlidit. Detta kort sändes till ”Upplands Nation” [sic!] med inbjudan att närvara vid begravningen den 16 januari 1856 [sic!].

amanuens vid universitetsbiblioteket 1829, docent i fäderneslandets historia 1834, befördrad (som gången var på den tiden) till adjunkt i historia och statistik 1837, och slutligen Professor Skytteanus 1843. (Om Wingqvist, se vidare Barbro Lewin, *Johan Skytte och den skytteanska professuren*, 134–38.)

Wingqvist dog ogift, vilket nog var skälet till att han på kurator Seth Hallströms föranstaltan begrovs i nationsgraven; jordfästningen förrätades av Wingqvists inspektorskollega domprosten Anders Erik Knös (professor i teologi och inspektor för Västgöta nation, tillika Thekla Knös kusin). Vid sammankomsten den 21/9 1861 förklarade nationen sig mycket nöjd med detta arrangemang liksom med den omständigheten ”att verser, i Nationens namn af Candidat Jäderholm författade, vid begrafningen blefvo utdelade” (poeten i fråga var Axel Jäderholm, sedermera professor i rätts- och statsmedicin vid Karolinska institutet). Jäderholms verser publicerades av *Upsala-Posten* den 14/9 1861.

13. Erik Rudolf Ljung [5232]. Född i Björnlunda, Södermanland, 14 april 1837, död 17 mars 1865 i Uppsala. Gravsatt 27 mars 1865. Inskriften vid SN den 26 januari 1861. Erik Rudolf var son till landsmannen och komministern i Torsåker Johan Erik Ljung (1795–1871, inskr. 1820). I protokollet från sammankomsten den 22 mars 1865 sägs att ”en landsman E. R. Ljung å

Akademiska sjukhuset den 17 dennes aflidit i så knappa förmögenhetsvilkor, att medel till hans begrafning ej funnes, samt att från den aflidnes föräldrar svar ännu icke ingått, huruvida de önskade sonens förflyttning till hemorten eller tillåte begrafning här; men då dessa troligen sjelfva saknade medel att härom draga försorg beslöt Nationen, under förutsättning af det sednare fallet, att omkostnaderna för begrafningen utöfver den hjälp, som ur Universitets cassa pauperum möjligen kunden utverkas, skulle bestridas genom fördelning på de vid Universitetet närvarande landsmännen”.

14. Elias Walfrid Dufva [5150]. Född 8 mars 1840 i Ösmo, död 5 februari 1866 i Uppsala. Gravsatt 18 februari 1866. Inskriften vid SN den 20 maj 1858. Dufva var kusin till Elias Wilhelm Ruda (jfr ovan till 1), med vilken han delade den poetiska begåvningen. Liksom Ruda hann han också under sitt korta liv publicera sig nationellt; hans *Sten Bielke och sköldmön. Poetisk berättelse* utkom i Stockholm på Bonniers förlag 1863, och *Sulitelmasånger, icke prisbelönta af svenska akademien* trycktes i Uppsala 1865. Han översatte också Bjørnstjerne Bjørnsons skådespel *Maria Stuart i Skottland* (Uppsala 1865).

Dufva dog efter en kort tids febersjukdom på Akademiska sjukhuset, där hans vänner vakade vid sjukbädden. Han sista ord, då han på morgonen den 5 februari vaknade upp ur sin feberdvala, skall ha

varit ”jag har slumrat nog; nu vill jag icke sova längre”, varpå han skiljdes hädan.¹¹ I protokollet från nationens sammankomst samma dag beklagades ”den stora förlust som härigenom lika smärtsamt som oväntadt drabbat nationen”. Man beslutade, med anledning av Dufvas död, att ställa in terminens första soiree, uppdrog åt ”herr Jansson” (sannolikt Johan Emil Jansson, som ofta skrev i nationstidningen ”Göken”) att ”i poetisk form tolka nationens känslor af sorg över den hädangångne” samt att vända sig till Dufvas släktingar med frågan om de ville att nationen skulle ombesörja begravningen. Vid valsammakonsten den 10 februari meddelades att svar inkommit från Dufvas släktingar, som samtyckte till att nationen drog försorg om begravningen; de ville också gärna att han skulle få vila i nationsgraven ”bland förutgångna landsmän”. Janssons verser publicerades av *Upsala-Posten* den 21 februari.

15. Olof Edvard Lundahl [5287]. Född 9 mars 1842 på Monäs i Södra Fågelås socken, Västergötland, död 14 maj 1867 i Uppsala. Gravsatt 19 maj 1867. Inskreven vid SN den 28 maj 1862. I landskapsprotokollet av den 18 maj 1867 underrättas nationen om Lundahls ”dödliga frånfälle” och inbjudes samtliga nationsmedlemmar, å den avlidnes svågers, lektor Bogrens, vägnar att bevista begravningen. Denna Bogren var landsmannen Anders Gustaf Bogren

(1816–95), lektor i grekiska i Örebro sedan 1859 och gift med Lundahls syster Metta Josefina (född 1824).

16. Erik Gustaf Edvard Setterblad [5221]. Född 6 augusti 1842 i Stockholm, död 8 juni 1869 i Stockholm. Gravsatt 12 juni 1869. Inskreven vid SN den 11 september 1860. Erik Setterblad var en centralgestalt i nationens 1860-tal, ett decennium som utmärktes av musik och teater av mycket hög kvalitet och som gav oss våra två klassiska studentspex, *Kärlek och Död eller Mobrens sista suck* (premiär den 30 november 1865) och *På Madagaskar* (premiär den 2 april 1870).

Setterblad var framstående pianist. Inom nationskretsen, där man gärna använde sig av pseudonymer, gick han under namnet ”Dreyschock” (efter den böhmiske pianovirtuosen Alexander Dreyschock, 1818–69). Han deltog med liv och lust i soireer och allehanda upp-tåg tillsammans med ett flertal andra stora begåvningar, däribland violinisten Julius Bagge (”Neruda”, efter den tjeckiske författaren Jan Neruda), sångaren Petrus Blomberg och diktarbegåvningen Per Elfvik (”Pelle Pytt”). Bagge, Blomberg och Elfvik har skrivit in sig i nationshistorien som upphovsmän till *Mobrens sista suck*, och Setterblad har också *Mobren*-koppling: det var nämligen han som var pianist vid uruppförandet 1865; på scenen agerade då de båda kompositörerna Blomberg (Mustapha) och Bagge (Don Lopez), tillsammans

¹¹ Notis i *Göteborgs handels- och sjöfartstidning*, 10/2 1866.

med Hans Sundström (Cascaluña) och Oscar Wollert (Rotunda; se följande).

När Setterblad gick ur tiden i juni 1869 beslutade nationen vid sammankomsten den 10 att ”den afidne landsmannen skulle i nationens namn å nationens grafplats begravas, ... och uppdrogs härjämte åt Herr Montgomery-Cederhjelms att i nationens namn författa och låta trycka begravningsverser”. Denne Montgomery-Cederhjelms var förstången annan än Hugo Montgomery-Cederhjelms, som på hösten samma år – när han satt på Taddis tillsammans med Axel Borg – skulle få infallet att skriva *På Madagaskar*. Det är att beklaga att jag inte lyckats hitta Hugos verser över Setterblad, som inte förefaller ha publicerats i dagspressen.

17. Adolf Oscar Ehenfried Wollert [5255]. Född 5 mars 1844 i Fellingsbro, död 1 oktober 1869 i Uppsala. Gravsatt 7 oktober 1869. Inskreven vid SN den 12 september 1861. Liksom Setterblad (föregående) ingick Oscar Wollert som sångare och pianist i den musikaliska eliten vid nationen på 1860-talet, och kreerade rollen som Rotunda vid uruppförandet av *Mobrens sista suck* den 30 november 1865. Han dog efter några få dagars sjukdom, samma månad som han ämnade avlägga medicine kandidatexamen.

Wollerts frånfälle meddelades nationen vid sammankomsten den 4 oktober, ”beklagande dervid den stor förlust som

härigenom lika smärtsamt som oväntadt drabbat nationen”. Man beslutade att anhålla hos Wollerts släktingar om att ”få ombestyra den bortgångne landsmannens begravning”, samt uppdrog åt Hjalmar Helleday (jfr ovan) att ”författa lämpliga begravningsverser”. Jordfästningen förrättades enligt notis i *Uppsala-Posten* den 8 oktober av landsmannen Johan Herman Björnström (1839–1908), som året efter valdes till hedersledamot och sedermera blev domprost i Västerås. Tidningen återger också Helledays verser, som delades ut vid begravningen och som anspelar på Wollerts nära förestående examen.

18. Fredrik Albert Groen [5427]. Född 15 december 1848 på Östermalma i Ludgo socken, Södermanland, död 26 december 1869 i Uppsala. Gravsatt 3 januari 1870. Inskreven vid SN den 7 september 1867. Om Groens död och begravning finns inget i landskapsprotokollen, men i *Uppsala-Posten* den 4 januari 1870 meddelades att deltagarna i begravningståget, däribland samtliga landsmän som befann sig i Uppsala, samlades på nationssalen, där man delade ut sorgverser, ”i nationskamraternas namn författade af en den afidnes landsman och nära vän”. Om vännens identitet och versernas lydelse sägs däremot inget.

19. Jacob Anton Rizell [5509]. Född 5 oktober 1847 i Mosås, Närke, död 15 januari 1871 i Uppsala. Gravsatt den 18 januari 1871. Inskreven vid SN

den 21 september 1869. I anledning av Rizells död höll nationen en sammankomst kl. 10 den 18 januari, och beviljade då ”den aflidnes faders (sc. Per Jakob Rizells) önskan att få begravva sin son å Nationens grafplats och att få å Nationslokalen hålla begravningen, hvilken skulle ega rum på middagen samma dag, och till hvilken de i staden varande landsmännen inbjödos, hvarjämte Nationen beslöt att med sorgefana följa till grafven”. Man höll alltså detta möte endast ett par timmar före själva begravningen. Om denna är vi ovanligt väl underrättade genom en notis den 21/1 i *Nerikes Allehanda*, från vilken följande rader återges som ett exempel på hur en studentbegravning kunde gå till: ”Den avlidnes nationskamrater tågade i procession med sin florbehängda fana i spetsen från sin nationssal vid Nybron upp till kyrkogårdens gravkapell, dit liket förut blivit uppfört. En studentkvartett avsjöng, såsom vanligt vid studentbegravningar, före jordfästningen: ’Jag går mot döden, vart jag går’ etc. och efter: ’Jag går mot himlen, vart jag går’. Jordfästningen förrättades utav en hedersledamot inom Södermanlands och Nerikes nation, pastorsadjunkten, regementspastorn J. H. Björnström. Nationsmedlemmar buro den avlidne kamraten från gravkapellet till graven, den första som blivit öppnad å Södermanlands och Nerikes nations härvarande begravningsplats efter resningen av det solida, vackra granitmonumentet”.

20. Johan Conrad Hagström [5575]. Född 17 december 1849 i Dalarö, död 4 juli 1873 i Uppsala (Lagerholm anger felaktigt dödsåret 1872). Inskriften vid SN 19 september 1871. Om Johan Conrad, som var son till klockaren och folkskolläraren Gustaf Hagström, finns ingen information i nationsprotokollen.

21. Johan Haellberg [5304]. Född 3 januari 1842 i Hofsta, Södermanland, död 16 november 1874 i Uppsala. Inskriften vid SN 11 september 1862. I protokollet från sammankomsten 18 november 1874 nämns att ”en medlem af nationen, Filosofie Kandidaten Johan Hellberg å Akademiska sjukhuset härstädes aflidit den 16 dennes; och beslöt nationen med anledning häraf att – om ej Hellbergs släktingar voro villiga och i stånd att bekosta hans begravning – på nationens bekostnad anställa begravning å tid som förste kurator ägde att i samråd med den aflidnes släktingar bestämma”.

22. Knut Anders August Boije af Gennäs [5605]. Född 26 november 1854 i Jäder, död 14 januari 1875 i Uppsala. Inskriften vid SN den 6 februari 1872. Knut Anders Augusts bror, Sten Boije af Gennäs, var förste kurator 1877–78 och 1879–82. I landskapsprotokollet av den 6 februari 1875 nämns endast att man biföll ”en af Andre Kurator (sc. Ossian Jeurling) gjord hemställan, att diverse omkostnader vid Filosofie Kandidaten Knut Boijes begravning uppgående till 28 kr. 38 öre skulle af nationsmedel bestridas”.

23. Erik Wilhelm Gezelius [5499].

Född 1 januari 1848 i Arboga, död 24 maj 1875 i Uppsala. Gravsatt 29 maj 1875. Inskreven vid SN den 14 september 1869. Gezelius död väckte visst uppseende, eftersom han förefaller ha näst intill läst ihjäl sig. Tidningen *Upsala* skrev den 27 maj: ”Studeranden Gezelius, som avled i tisdags, var samma dag kallad till examen. Det påstås att överansträngning, föranledd av strävandet att inom föreskriven tid kunna avlägga gamla filosofie kandidatexamen, bidragit till att bryta hans redan förut svaga hälsa. Han är icke den ende, som av samma anledning arbetat mer, än som i fysiskt avseende varit gagneligt; men vi hoppas att han skall vara den ende, för vilken överansträngningen varder så olycksbringande”. Den 27 maj sammankallades nationen med anledning av Gezelius död, varvid man beslöt ”att omkostnaderna för begrafningen skulle bestridas af reservkassan, sedan de bidrag, som möjligen kunde erhållas ur universitetets cassa pauperum, blifvit afräknade. Begrafningen skulle ega rum Lördagen den 29 kl 4 e.m.”. Uppdraget att ”författa lämpliga begrafningsverser” anförtroddes Harald Borg, bror till konstnären Axel Borg, som målade kulisser till uruppförandet av *På Madagaskar*. Verserna, som veterligen är de enda vi äger från Borgs penna, trycktes i *Upsala-Posten* den 2 juni 1875.

24. Lars Johan Landin [5772]. Född 1857 i Leksberg, Skaraborgs län, död 19 april 1884 i Uppsala. Inskreven vid

SN den 4 september 1877. Lars Johan blev fil. kand. VT 1882 och var verksam som extraordinarie lärare i Skara 1883. I nationsprotokollen finns inget om hans död och begravning, som dock refererades i korthet i *Upsala-Posten* den 25/4. I vanlig ordning följde nationen med florbeklädd fana den avlidne till graven, där jordfästningen förrättades av pastor Fransson. Vid begravningen utdelades också verser ”av nationen och en vän till den hädangångne”, som *Upsala-Posten* inte närmare refererar. Verserna trycktes tursamt nog av *Nerikes Allehanda* den 28 april, och stämmer väl överens med en kort karaktäristik av Landin som meddelades av *Nya Dagligt Allehanda* den 22 april: ”Med en varmhjärtad och trofast karaktär”, säger notisen, ”förenade han en särdeles hög begåvning, ett levande intresse för allt slags verkligt framåtskridande samt en stor praktisk duglighet. Den avlidne kvarlemnar i den nation han tillhörde ett aktat namn och ett kärt minne”.

25. Seth Ulrik Widegren [5805]. Född 26 augusti 1859 i Härnösand, död 22 december 1884 i Uppsala. Inskreven vid SN den 13 september 1878. Seth Ulrik var medicinare, amanuens i anatomi 1881–82, nationens andre kurator 1882–83 och extraordinarie amanuens i patologi 1884. Han dog på Akademiska sjukhuset ”efter blodförgiftning vid en obduktion” (Lagerholm). Om hans död och begravning finns inget i nationsprotokollen, men tidningen *Upsala* (23/12) beskriver honom som ”ovanligt

framstående såväl på karaktärens vägnar som i fråga om naturlig begåvning och allvarliga studier” och ”mer än de flesta i åtnjutande av lärares och kamraters aktning och tillgivenhet”. Han följdes också till graven, enligt ett jämförelsevis långt begravningsreferat i *Upsala-Posten* den 29/12, av anhöriga, nationskamrater, nationens inspektör (nämligen Olof Hammarsten) och hedersledamöter samt medicinska fakultetens professorer och läkareförening. Begravningen förrättades i gravkapellet intill nationsgraven av domkyrkovicpastorn H. D. Janson. Tidningen återger också de verser (av okänd författare) som delades ut vid tillfället.

26. Carl Ernst Fabian Palmaer [5865]. Född 16 december 1858 i Eckerö, Åland, död 15 april 1886 i Uppsala. Gravsatt 22 april 1886. Inskrivnen vid SN den 4 februari 1881. *Upsala-Posten* införde den 19/4 1886 en kort notis i anledning av Palmaers frånfälle, där han beskrivs som en ”utmärkt lyckad ’landsmålare’”, d.v.s. ett slags dåtida ståuppare som levererade sina framträdanden på dialekt, och ”särdeles omtyckt inom kamratkretsen för sitt glada lynne och sina roliga infall”. I protokollet från sammankomsten den 21 april sägs bara att nationen beslutat ”att till aflidne nationsmedlemmen Palmaers begravning en krans skulle anskaffas”, men tidningen *Upsala* refererade den 22 april kort Palmaers begravning. Där meddelas bl.a. att bland begravningsgästerna fanns, utöver anhöriga och nationen,

medlemmar ur Allmänna sången med sin ordförande professor Holmgren; tidningen trycker också de sorgerverser som delades ut, och som undertecknats med pseudonymen ”Philochoros”.

27. Erik Albert Ekström [5445]. Född 16 februari 1847 i Eskilstuna, död 5 augusti 1888 i Uppsala. Inskrivnen vid SN den 24 oktober 1867. Erik Albert blev fil. kand. vårterminen 1874, och fil. dr. 1875; han var därefter verksam som extraordinarie biblioteksamanuens i Uppsala (1876), sedan som läroverksadjunkt i Sundsvall (1879). Om hans död och begravning finns inget i protokollet.

28. Herman Alfred Callmé [5842]. Född 22 november 1860 i Partille, död 9 juni 1889 i Uppsala. Inskrivnen vid SN den 27 september 1879. Alfred var en lovande botanist, som hann publicera *Om de nybildade Hjelmar-öarnes vegetation* (Stockholm 1887) samt artiklar i *Deutsche botanische Monatschrift* (1887 och 1888) där han namngav en del varianter av starr som dittills inte beskrivits och som därför brukar anges med hans namn efter det botaniska namnet (t.ex. *Carex glauca* var. *rotundata* Callmé). Vid landskapet den 18 September dryftades en del kostnader i samband med Callmés begravning samt godkändes inköpet av en krans (å 15 kr). På uppdrag av Callmés anhöriga framfördes också ”dessas tack för nationens deltagande vid dennes död och begravning”.

29. Per Albert Nordgren [5357]. Född 15 augusti 1841 i Snavlunda, Närke, död 19 januari 1891 i Uppsala. Inskreven vid SN den 27 november 1863. Om Nordgrens fränfalle finns bara en liten notis i landskapsprotokollet av den 7 februari 1891, där nationen godkände ”afsändande af krans till statsrådet Thyselii och Kand. P. A. Nordgrens begrafning”. Nordgren var emellertid en ”inom Uppsala studentkretsar mycket känd person” (som *Svenska Dagbladet* skriver i en notis den 22/1). Han hade länge varit fullständigt förlamad i benen, ett tillstånd som småningom spridde sig också till armarna, vilket inte hindrade att han under de sista tjugo åren av sitt liv höll populära lektioner i filosofi i privat regi. Nordgren var en av tre i nationsgraven jordade landsmän, som Rutger Sernander själv kunde erinra sig från sin egen studietid, om än inte som studiekamrat – Sernander var 25 år yngre. I det tal, som Sernander i egenskap av inspektor höll vid nationsgraven under kamratmötet den 1 maj 1927, beskriver han Nordgren som en av Uppsala ”eviga studenter”; hans fortsatta karaktäristik kan förtjänas att återges här:¹² ”Som för de andra kommilitonerna i deras led voro kunskapsförvärvet och umgänget med vetenskapen allt, strävandet efter uppehållet en penibel bisak. Det var den boströmska filosofien som tagit honom fången. Under lärda mödor och spekulationer gick termin efter termin; lektioner gåvo pengar till ett litet studentrum

¹² Sernanders tal vid nationsgraven finns återgivet i sin helhet i Majhälsning 1 (1928), 5–7.

och ett torftigt levebröd, Men sjukdom kom och med den nöden; han hade redan för länge sedan tappat den yttre världen, och en dag fick förste kurator underrättelse om att en åldrig landsman kämpade en ensams kamp mot döden. Vi lämnade den hjälp vi kunde. Mina jämnåriga och jag hade intet annat att giva än vad vi kunde skrapa ihop genom att spela spex på Uppsala teater. Det tog naturligtvis halva höstterminen. Knappt hade vårterminen ingått, förrän vi buro honom, som vi aldrig skådat, till detta vilorum”.

30. Bror Emil Enbom [6011]. Född 26 oktober 1864 i Kyrkefalla, Skaraborgs län, död 27 december 1891 i Uppsala. Inskreven vid SN den 19 september 1885. Enbom tog 1886 preliminärexamen (den s.k. ”prillan”, en förberedande examen vid filosofiska fakulteten som krävdes för tillträde till den juridiska), hovrättsexamen 1890, och tjänstgjorde vid Norra Ölands Mot. I landskapsprotokollen finns ingen information om hans död och begravning.

31. Nils Erik Pettersson [5773]. Född 23 november 1856 i Södra Folkavi, Kräcklinge, Närke, död 7 februari 1895 i Uppsala. Inskreven vid SN den 11 september 1877. Nils Erik blev med. kand. 1885, med. lic. 1892, och tjänstgjorde därefter som underläkare vid Örebro lasarett; från 1893 var han praktiserande läkare i Örebro. I januari 1895 drabbades han av sinnessjukdom och lades in på Uppsala hospital, där han avled

en månad senare. ”Han hade”, skriver *Nerikes Allehanda* den 8/2, ”allt ifrån ungdomen varit av ett nervöst och melankoliskt lynne, vilket icke lämpade sig för den långa studiekursen på läkarebanan”. I protokollet från nationssammankomsten den 9 februari meddelas, att Petterssons anhöriga anhållit om att han skulle få begravas i nationsgraven, vilket bifölls av nationen.

32. Alexander Fredrik Berger [5282]. Född 30 juni 1844 på Håkanbol, Nysunds socken, död 9 juni 1901 i Uppsala. Inskreven vid SN den 21 maj 1862; hedersledamot 1889. Alexander Fredrik blev fil. dr. och docent i matematik 1875. Under läsåret 1884–85 förestod han extraordinarie professuren i matematik, och vistades vintern 1885–86 i Berlin, där han studerade för Leopold Kronecker. Åter i Uppsala förestod han professuren i matematik mellan mars 1888 och mars 1890, men uppfördes i andra förslagsrummet till samma tjänst i januari 1890. Han blev istället tillförordnad extraordinarie professor i matematik, en position som han upprätthöll till våren 1892. Som stipendiat höll han dock offentliga föreläsningar varje termin från 1888 fram till våren 1901. ”Vid hans död vitsordades såväl hans rastlösa, samvetsgranna pliktuppfyllelse som hans blygsamma, flärdfria, vänfasta väsen och grundmurade redlighet” (R. Mattson i *Svenskt biografiskt lexikon*). I landskapsprotokollen finns inga upplysningar om hans frånfälle och begravning.

33. Karl Otto Theodor Söderholm [6246]. Född 9 november 1874 i Mariefred, död 16 augusti 1902. Inskreven vid SN den 5 februari 1896; fil. kand. 1898. *Dagens Nyheter* lämnade den 17/8 följande redogörelse för de tragiska omständigheterna kring Söderholms frånfälle: ”En beklaglig tilldragelse inträffade i lördags på morgonen strax före kl. 9 uti Uppsala, då fil. kand., jur. stud. K. O. T. Söderholm, söderml., avlossade ett revolverskott mot högra tinningen. En bekant till kandidat Söderholm, som bodde bredvid honom, hörde vid nämnda tid en dov knall från dennes rum och skyndade för att undersöka förhållandet. Han fann dörren till Söderholms rum stängd och påkallade städerskan, då man samtidigt fick höra rop på hjälp från kandidat Söderholm. Strax därpå kom denne dem till mötes, och på vännens fråga vad som hade hänt svarade Söderholm att han hade skjutit sig. Nästan omedelbart därefter förlorade Söderholm sansen och fördes, sedan läkare tillkallats, till akademiska sjukhuset, där han vårdas, tyvärr med föga hopp om tillfrisknande. Anledningen till den sorgliga tilldragelsen torde vara att söka i nervositet, framkallad av överansträngning.” När detta publicerades i *DN* var Söderholm redan avliden.

34. Johan August Ferdinand Blom [5714]. Född 8 februari 1850 i Eskilstuna, död 5 november 1910 i Uppsala. Gravsatt 11 november 1910. Inskreven vid SN den 21 oktober 1874. Blom var

teologie studerande, och sedermera anställd vid akademiska bokauktionskamraren i Uppsala. ”De kataloger, han där utarbetade”, skriver *Svenska dagbladet* 18/11, ”vittnade om stor noggrannhet och sakkännedom. Personligen var den bortgångne en välvillig och tillmötesgående natur”. I protokollet från extra landskapet den 12 november noteras Bloms frånfalle, samt godkändes de utgifter som gjorts för en krans till hans begravning.

35. Per Arvid Emil Åkerlind [5863].

Född 22 juli 1859 i Kjula, Södermanland, död 14 april 1914 i Uppsala. Inskreven vid SN den 12 januari 1880. Arvid Åkerlind, ”kallad Kornknarrn för sin vackra rösts skull”,¹³ var Nationens sång- och musikanförrare under åtskilliga tillfällen mellan 1882 och 1887. Sin musikaliska skolning fick Arvid genom den i musikaliska sammanhang framstående landsmannen och sedermera hedersledamoten Ivar Hedenblad, som 1875 hade tagit över anförarskapet för Allmänna sången efter en annan prominent södermanland-neriking, Carl August Forssman (den ene av kompositörerna till *På Madagaskar*); under Åkerlinds studietid var Hedenblad dessutom dirigent för Orphei Drängar och universitetets director musices. Åkerlind blev Hedenblads assistent som ledare för Allmänna sången och bistod honom också i OD; han ledde därutöver Handelskårens sång- och musiksällskap och var lärare i sång vid Högre allmänna

13 David Nylund, ”Hemmet för skördar och minnen”, *Majhälsning* 26 (1953), 61–67.

läroverket för flickor (Magdeburg).

1893 begav sig Åkerlind till USA, där han omedelbart blev ledare för Svenska Gleeklubben i Brooklyn (en ”gleek-klubb” – glee club – var ett vid tiden populärt slag av sångsällskap som specialiserade sig på kortare sånger, ”glees”), och engagerades snart av andra skandinaviska sångsällskap. Vid Svenska Sångarförbundets i Amerika konvent 1897 valdes Åkerlind till förbundets chefsdirigent, en position som han omvaldes till 1905. Mellan 1906 och 1912 tjänstgjorde han dessutom som assistent vid svenska konsulatet i New York. I Sverige var Åkerlinds insatser i USA välbekanta, och han återkom 1909 på besök till hemlandet, då han steg in som vikarie för Hedenblad, som var sjuklig, vid Allmänna sångens Valborgskonsert. När Hedenblad kort därefter måste avsäga sig uppdraget som dirigent för Allmänna sången ville man ha Åkerlind som efterträdare, men denne, som inte ville överge sin verksamhet i USA, avböjde. Hans bedrifter uppmärksammades också på högre ort, vilket resulterade i att Åkerlind fick medaljen ”Litteris et artibus” och 1912 blev ridhare av Vasaorden. Omsider började hans egen hälsa vackla, och i maj 1913 lämnade han USA, efter en konsert den 4 maj som de skandinaviska sångarföreningarna anordnat för att bekosta hans hemresa.¹⁴ Möjligen hade han för avsikt att återvända till USA efter att han

14 Informationen hämtad från en runa i tidningen *Vestkusten*. Frisinnad Veckotidning för svenskarne på Stillahafskusten, 23 april 1914.

tillfrisknat, men så blev inte fallet. I protokoll från landskapet den 9 maj 1914 meddelas att ”å nationens vägnar nedlagts en krans vid musikdirektör Arvid Åkerlinds gravsättning i nationens grav å Upsala kyrkogård” samt att tacksamhetskrivelse inkommit för detta.

”Sällan ha väl sångare eller musikanter i Södermanlands-Nerikes nation fylkat sig kring en sådan anförare som Arvid Åkerlind, aldrig kring någon gladare”, säger Rutger Sernander i sitt tal vid nationsgraven den 1 maj 1927 (jfr ovan till no. 29 Nordgren). ”Det var en olycka för oss, att han här saknade utsikt att som den borne sångledare, till vilken enastående anlag kallade honom, förvärva sig en utkomst.” Han erinrade sig också att ”Några veckor sedan vi vigt honom åt denna jord, nedlade här tvenne svenskamerikanare en minnesgård. De kommo direkt över Atlanten, utsända av de svenska sångföreningarna, som genast de finga veta dödsfallet, ville på detta sätt bringa vännen och ledaren en hyllning och ett tack”.

36. Harald Lindgren [1911–16: 64]. Född 30 januari 1890 i Nacka, död 17 januari 1916 i Uppsala. Gravsatt 24 januari 1916. Inskriften HT 1909; fil. kand. HT 1912; fil. ämbetsexamen VT 1914. Vid landskapet den 9 februari yttrade förste kurator Ivar Janzon följande minnesord över Lindgren (bil. A till landskapsprotokollet): ”Åter har en länk i kamratkedjan brustit, åter har döden skördat en af våra landsmän. Den 17 jan.

detta år borttrycktes från oss Fil. Mag. Harald Lindgren genom olyckshändelse. Föga känd af de flesta bland oss gick han här stilla och anspråkslös drifven af en obetvinglig kunskapsörst och plikt-trogen till det yttersta. Det var också på väg till den plats, dit han kallats att göra sina rika kunskaper fruktbarande, som döden träffade honom under tåget. För den som närmare kände honom, framstår han såsom den blide och trofaste brodern och vännen, i hvilken intet svek fanns. Frid öfver hans minne!”

I själva verket är Harald Lindgrens död en förskräcklig historia. Svenska Dagbladet lämnade den 19/1 följande redogörelse: ”På måndagsförmiddagen anträffade en banvakt i närheten av Björnlunda station en man liggande på linjen ohyggligt lemlästad. Båda benen voro avkörda strax nedanför knäna, ena armen fullständigt bortsliten och den andra avkörd ovan handloven. Dessutom var mannen illa tilltygad i ansiktet. Den svårt skadade fördes omedelbart till Björnlunda station, där han erhöll den första vården av dr Nyblin, varefter han fördes till Flens lasarett, där han senare på dagen avled. Då han anträffades var han märkvärdigt nog vid full sans. ... [Lindgren] skulle denna termin tillträda en lärarebefattning vid Solbacka gossläroverk och var nu just på resa till platsen, då olyckan skedde. Hur det hela tillgått har ingen sett. Man antar emellertid att Lindgren halkat på plattformen och på så sätt ramlat av det framrusande tåget”.

37. Karl Johannes Beckman [1911–16: 41]. Född 9 juni 1887 i Viby, död 13 mars 1917 (i Örebro?). Gravsatt 21 mars 1917. Inskriften vid SN HT 1906; fil. kand. VT 1909. Vid landskapet den 12 maj meddelade förste kurator Viking Källström att han såsom nationens representant nedlagt en krans ”vid f. landsmannens Joh. Beckmans bisättning”.

38. Sam Erik Pontus Johnson [1916–28: 100]. Född 3 maj 1897 i Knista församling, Närke, död 12 maj 1925. Inskriften vid SN HT 1918. I landskapsprotokollen finns ingen information om Johnsons frånfälle och begravning. Att vi över huvud taget vet något därom har vi Rutger Sernander att tacka, som i sitt tal den 1 maj 1927 (jfr ovan till no. 29 Nordgren) ger följande beskrivning av Sam Johnsons begravning knappa två år tidigare: ”Det var en dag för två år sedan, i maj liksom nu, endast litet längre fram i månaden. På samma plats, där nationen nu står, stod den även då, men inför denna grav öppen. Graven stod redo att mottaga stoftet av en ung student, Sam Johnson, det namn vi läsa sist i stenens skrift. Jag glömmer aldrig den vackra synen av de mangrant samlade landsmännen, vilkas led räckte nästan ända ner till Erik Gustaf Geijers grav. Unga resliga män. Deras mössor lyste i det glittrande solskenet, blommor doftade och fågelsång jublade. En nära kamrat, som för ett par dagar sedan trätt in i prästämbetet, vigde vännen med några enkla och trofasta ord åt jorden.

Det var hans första förrättning. Tysta och sorgsna stodo de andra kamraterna, grubblande på den gåta, som obönhörligen skall rycka dem närmare och närmare, gåtan om livet och döden.”

39. Elmars Andersons. Född 3 oktober 1909 i Lettland, död 18 februari 1946 i Uppsala. Gravsatt 23 februari 1946. På stenen är hans efternamn felstavat som ”Anderson”.

Elmars Andersons hade bedrivit teologiska studier vid universitetet i Riga. Under sin studietid sysslade han också med journalistik och blev rentav direktör för Lettlands telegrafbyrå. 1940, då Andersons hade endast kort tid kvar till examen, stängde den ryska ockupationsmakten den teologiska fakulteten i Riga. Under den andra ryska ockupationen 1945 fann Andersons för gott att fly landet, och kom i maj med en liten fiskebåt till Sverige. Hösten 1945 kom han till Uppsala och nationen, där han träffade flera landsmän. Hans i Uppsala återuptagna studier fick ett abrupt slut, då han avled på Akademiska sjukhuset i sviterna efter en svår operation. Vid landskapet den 14 maj 1946 hölls parentation över Andersons, och en runa publicerades av hans landsman Zanis Zvikis i *Majhälsning* 19 (1946), 25–26.

40. Hilding Adolf Lundelius [1911–16: 72; 1916–24: 55; 1937–46: 39]. Född 21 maj 1892 i Karlstad, död 14 oktober 1956 i Uppsala. Gravsatt 20 oktober 1956. Inskriften vid SN HT 1910; jur.

kand.-examen VT 1915; förste kurator VT 1918. Extraordinarie notarie vid Svea hovrätt 1915. Under senare delen av 1920-talet verksam som länsnotarie i Umeå, i mitten av 1930-talet bosatt i Stocksund; hovrättsnotarie.

Lundelius tog studenten vid Karolinska högre allmänna läroverket i Örebro 1910, och trots att han med tiden blev jurist närde han under sin tid som gymnasist också ett botaniskt intresse. Redan innan han tog studentexamen publicerade han en uppsats med titeln "Växtgeografiska anteckningar beträffande Närkes fanerogamvegetation" (i *Botaniska notiser för år 1910* [Lund 1910] 17–29; han karaktäriserar sig där som "blott en sjutton års skolyngling och såsom omedelbar följd häraf i saknad af den utbildade botanistens skarpa öga"). Två år senare, som student i Uppsala, utgav han häftet *Studien in Närkes Rbologie* (Uppsala 1912) tillsammans med den 22 år äldre kyrkoherden och botanisten Reinhold Mattson (då kyrkoherde i Hälsingtuna, Hälsingland). Vad som föranledde detta något udda samarbete vet vi inget om.

Södermanlands-Nerikes nation verkar ha legat Lundelius varmt om hjärtat även sedan han lämnat Uppsala. Någon gång under läsåret 1929–30 skänkte han till nationens bibliotek en boksamling om inte mindre än 245 volymer, huvudsakligen naturvetenskaplig och pedagogisk litteratur (*Majhälsning* 3 [1930], 16), vilket väl delvis återspeglar

hans botaniska intresse. Han var också en av deltagarna i kamratmötet under Valborgshelgen 1942, då han av hedersinspektör Rutger Sernander fick sin kuratorsklubba (*Majhälsning* 16 [1943], 4).¹⁵

Lundelius bodde vid sitt frånfälle på Övre Slottsgatan 11 A. Begravningen förrättades i gravkapellet nära nationsgraven av komminister Ragnar Fredberg; också nationens förste kurator Sven Fält talade och nedlade en krans från nationen (*Uppsala Nya Tidning* 23/10). Vid landskapet den 4 december 1956 höll Fält parentation över Lundelius. Av okänd anledning har Hilding Lundelius aldrig huggits in på stenen, ett missförhållande som nationen avser att korrigerera vid den förestående reoveringen av nationsgraven.

41. Anna-Lisa Annell [1929–36: 219]. Född 17 februari 1906 i Husby-Oppunda, Södermanland, död 25 mars 1981 i Uppsala. Gravsatt 6 juni 1981. Inskriften vid SN VT 1930. Anna-Lisa Annell, den enda kvinna som är gravsatt i nationsgraven, blev med. lic. vid Karolinska institutet 1933, och gifte sig samma år med provinsialläkaren Evert Bergstad (1901–54). Mellan 1934 och 1940 tjänstgjorde hon vid sjuksjukhusen i Västervik och Uppsala, var därefter inspektör för sinnesslövärdar

¹⁵ Dessa miniatyrklubbor var ännu inte påtänkta då Lundelius var kurator 1918. De förefaller ha utdelats första gången vid kamratmötet 1927, då de 22 närvarande förste kuratorerna fick "minnesgåvor bestående av små ordförandeklubbor i ebenholtz och silver" av sina respektive inspektörer"; *Majhälsning* 1 (1928), 4.

(och sekreterare för sinnessjuknämnden) 1940–47 samt för psykisk barn- och ungdomsvård 1945–47. 1947–56 var hon biträdande överläkare vid Akademiska sjukhuset, överläkare vid barnpsykiatriska kliniken 1957–62, och från 1963 fram till sin pensionering 1972 professor i barnpsykiatri vid Uppsala universitet och överläkare vid barn- och ungdomspsykiatriska kliniken på Akademiska sjukhuset.

Anna-Lisa Annell gjorde mycket betydande insatser inom barn- och ungdomspsykiatri. Hon blev också den första kvinnliga läkare att promoveras till filosofie doktor i Uppsala, den andra kvinnan över huvud taget att bli docent,

och den andra kvinnan att bli professor. En omfattande levnadsbeskrivning (som dock säger mycket litet om studieåren i Uppsala) har publicerats av Anna-Lisas brorson Anders Annell i *Medicinhistoriska föreningens årsskrift* 2013, 94–119.

Mycket mer kunde förstås sägas om dessa våra fyrtioen nationskamrater; bakom vart och ett av namnen döljer sig ett helt liv med dess lycka, sorg och med dess förhoppningar, stundom infriade, oftare fallna i förtid för Atropos skälvande skära. Nästa gång du passerar, stanna till, läs deras namn och önska att jorden måtte ligga lätt på dem som sover där under kullen.

Sorgeverser över i nationsgraven jordade landsmän

samlade av Christer Henriksén

Professor Olof Wingqvist (1800–1861)

Av Axel Jäderholm; *Upsala-Posten* 14/9 1861.

Du kämpat ut, du seger vunnit har. —
En krans av ungdom stå vi kring din kista
och se tillbaka på vad du oss var,
och hur du höll oss kära till det sista.
Frid, himlens frid vi lysa på den grav,
där trötte vandraren lagt ner sin stav.

Tungt är vårt avsked, ty du var för oss
en lärare, en vän och far tillika.

Du lyste oss med vetenskapens bloss
och värmdе oss med strålar från ditt rika,
ditt varma hjärta, som för sanning slog,
som mycken kärlek gav och mycken tog.

Då i din fulla kraft du stod ännu,
du var en medelpunkt, som höll oss samman.
Med levande intresse följde du
vår ungdoms idrott med dess sorg och gamman. —
När lidandet din mannastyrka bräckt,
din varma kärlek dock det icke släckt.

Du verkat troget, medan dagen var,
i vetenskapens tjänst och mänsklighetens.
Din blick var genomträngande och klar,
ditt fällda domslut var rättrådighetens.
Den tanke, som du visste vara sann,
den stred du för, tilldess den seger vann.

Din kraft var bruten nu. Din ande såg
med längtan hän till hemmet bortom griften:

till evighetens vila stod din håg.

Ditt hopp var grundat på den gyllne Skriften:
de fridsamme få ärva salighet
och kallas Herrans barn i evighet.

Vi böja knä för Honom, som i nåd
på prövningen en ända låter vara,
som i sitt milda, kärleksfulla råd
tillstädjer tjänaren i frid få fara,
få fara hem till himmelsk glädje, när
han fyllt det värv, som föreskrivet är.

Elias Walfrid Dufva (1840–1866)

Av (Johan Emil?) Jansson; *Upsala-Posten* 21/2 1866.
Sapfisk strof.

Ej sågs en bana mer ljus av hopp
mer skön än hans;
hur blev den banan ej kort ändå!
Runeberg

Ljud i dag vår sång uti veka toner,
tolka vemodfull våra hjärtans saknad!
Ur vår brödrakedja har döden ryckt den
yppersta länken.

Icke ljuder nu i vår krets hans milda
röst, ej klingar mer denna skära lyra;
brustet är ett band, som i lust och allvar
höll oss tillsammans.

Nyss bland oss han stod och med glad förhoppning
såg han mot en ljusnande framtids rymder,

där hans blick väl spanade strid, men också
seger i striden.

Ack för kort, för kort blev hans bana. Segren
hann ej kring hans tinning sin lager fästa;
allt vad här han sådde på livets vårdag
bärgade döden.

Detta varma hjärta, som slog så högt för
allt vad skönt och ädelt, som livet äger,
och omkring sig strålade frid och kärlek,
klappar ej mera.

Han är död! Hur mången förhoppning jordas
ej för oss med honom, den ädle unge,
som med flärdfritt väsen förente själens
rikaste skatter.

Dock, vi¹ klagat! Säll är ju han, som hunnit
dödens lugna hamn, och för vilken allt, vad
livet ej fulländat, till rika skördar
mognar därovan.

Slumra ljuvt! En källa, i vilkens yta
klara himlen speglar sin fågring, medan
dold i djupet väller en mäktig åder:
så var din levnad.

Nu din själ har lyftat sin vita vinge,
men dess toner ljuda dock än ibland oss,
viska om ett minne, som ej skall bortdö;
nej, det skall leva!

Rent det minnet är som en ängels klädnad,
intet orent fläckar dess skära vävnad;
troget skall vårt hjärta det minnet gömma,
vårda och älska.

Adolf Oscar Ehenfried Wollert (1844—1869)
Av Hjalmar Helleday; *Upsala-Posten* 8/10 1869.
Trokeisk dimeter.

Ej med klagan skall ditt minne firas,
— — — — —
Runeberg

Åter samlas våra leder
på den kända mötesplatsen,
kyrkogården, där så ofta
förr vi samlats, för att stänga
gravens portar, dem han öppnat
än en gång, den bleke mannen,
som med lian går ibland oss
för att mejat allt vad ädlast
brödraringen har att bjuda.
Sommarns gryning knappt vi sågo,
förr'n ett budskap hann vårt öra
att en älskad broder somnat,
somnat ifrån livets oro;
och när sommarns skymning, hösten,
kommer med de kulna dagar,
ryckes du, vår ädle broder,
bort från vänners sorgsna skara.
Ack, hur' gladde vi oss icke,
när vi sågo, huru nära
nu du målet var, för vilket
du så redligt, träget kämpat.
Handen redan sågs du lyfta,
för att våra segerkransen,
stridens lön, omkring din tinning;
handen föll — och som ett minne,
aktat, älskat av oss alla,
står du nu för våra blickar.
Men förr'n gravens famn dig döljer
snart för alltid för vårt öga,
låt oss än en gång få tolka
all den kärlek, vi dig ägnat.
Kär du var oss, när bland vänner

1 "vi" = varför

glatt du sjöng om livets fröjder;
ty med sinne, stämt för glädjen,
själv du visste att i stunder,
då åt den vår dyrkan skänktes,
med din sång, ditt skämt, förkunna
hemligheten av den trollkraft,
som förenar bröders hjärtan,
då åt glädjens Gud de bringa
hjärtats tack för kraft att njuta
livets fröjd och kraft att hoppas
ljusa ungdomsdrömmars seger.
Kär du var oss, när vi sågo,
hur' du stred med manlig styrka
mot bekymrens svarta alver,
och med redligt sinne fyllde
livets ofta tunga plikter.
Seger vann du ock i striden,
men av döden blev du nekad
bär att njuta segrens frukter.
Kär du var oss, när i livets
bittra, sorguppfyllda stunder
vi en vän och broder sökte;
ty med hjärta varmt och ädelt
delade du vännens smärta,
göt i såret tröstens balsam.
Så, o broder, mer än andra
kär du var oss; — därför bringas,
vid den tidigt redde graven,
dig vårt tack för tid, som flutit,
för de fröjder, du oss skänkte,
för den lära, du oss givit,
att en redlig vilja segrar
över livets vedermödor,
för en vänskap, som höll provet
uti livets alla skiften;
därför, broder, när vi skiljas,
höjs för dig den varma sucken:
vid ditt stofft den tolkas: Vile
älskat minnes frid däröver!

Erik Wilhelm Gezelius (1848–1875)

Av Harald Borg; *Upsala-Posten* 2/6 1875.

Ej med klagan skall ditt minne firas.
Runeberg

Du trägne grubblare, som ständigt famlar
i djupa spörsmåls töckenhöljda natt
och skriver ner de lärda svar du samlar
åt vetenskapen som en dyrbar skatt, —
har du ej märkt hur lätt systemet ramlar,
har du ej känt hur tanken tänkt sig matt,
har aningen ej viskat i din iver:
”på detta allt blott *graven* svar dig giver?”

Och du som, kämpande mot sorger, lider
och med bekymmer skådar an var dag, —
när molnen hopas, och till nya strider
du drages ned av sorgens virveldrag,
nog har du då, när hjärtat bittert svider,
och du förkrossas utav slag på slag,
en stämma hört, som, mitt i tårars flöden,
har viskat dig: ”du har en vän i döden!”

Och du, o broder, som på Majdag fager
i vänners skara och vid klockors sång
mot graven byter ut parnassens lager,
som skulle räckts dig inom tid ej lång,
du ser nu allt uti sin rätta dager,
du vet — vad som du *trodde* fast en gång —
att hopp ej gäckat är, när våra tankar
i evighetens djup ha fäst sitt ankar.

Din död den liknade ett barn, som drömmer
i modrens knä om änglafröjd och frid,
den liknade en våg, som stilla gömmer
i stjärnklar kväll en himmel blå och blid.
När sådan död man ser, man nästan glömmar,
man vill ej tro en vän *rycks bort* därvid. —

Så stilla, fridfullt som du hädanfarit,
så blid, så vänsäll du i livet varit.

Men varför klaga sorgset dina vänner,
och varför rullar på var kind en tår? —
Jo, broder, säg vem smärta icke känner
att alltid blomma bryts som *fagrast* står? —
Den tanken är det som vårt hjärta bränner
att du för *evigt* från vår skara går. —
Det känns så bittert, när en blick, den sista,
man kastar på en broders svarta kista!

Snart täcker kalla mulden kistans bräder,
och blott en kulle välver sig därpå.
Man fram till kullen vårens genius träder,
och andas ljumma vindar däruppå,
och se, i grönska genast allt sig kläder,
och fram ur jorden smyga blommor små. —
Hur klart vi se däri en tröstrik mening:
att liv och död gå in i ljuv förening!

Ej klagar fågeln som släpps ut ur buren,
nej, tungan löses till en glättig sång,
sörj därför ej, att vännens själ blir buren
till himlens frid från jordens krets så trång.
Död är för oss som våren för naturen:
vår själ blir fri som knoppen från sitt tvång,
och vännen, som den bleka döden faller,
han är en knopp blott som till mognad
sväller.

Lars Johan Landin (1857–1884)
Okänd författare; *Nerikes Allehanda* 28/4
1884.

Vårens sol och vindar sprängde
isen loss från strandens brädd
och från sjukhusfönstren trängde
till vår tärde broders bädd,

och vi hoppades och trodde
att i strålarne det bodde
läkedomens hälsoström,
att den friska luft, vi andas,
ville med hans sjuka blandas,
jaga bort var feberdröm.

Fåfångt! Han tog avsked av oss
för att flytta ovan skyn,
men den stunden — vad han gav oss
för en ädel föresyn
i den lugna blick, han sände
döden, som hans timglas vände
obevekelig och kall!
Intet ljud av klagan höjdes,
ingen skymt av oro röjdes,
ingen rädsas täresvall.

Lika modig han tillförne
mötte sjukdomens gestalt,
mötte kvalens tagg och törne,
mötte undergivet allt.
Huru alla löften sveko,
alla framtidsdrömmar veko,
som hans ande glatt och stärkt,
höll han sin förtröstan oppe
än, när droppe efter droppe
han förblödde oförmärkt.

Samma fasta hållning tryckte
prägeln på hans liv jämväl.
Allt det rätt han fann och tyckte
stred han för med manlig själ;
och hans ord ådagalade
att han kände, vad han sade,
tänkte varmt och utan våld.
Innan han bar fram sin mening,
märkte man, den undfått rening
uti eftertankens eld.
Ensamheten, dit han gärna

drog sig undan, hade skänkt
denna mogenhet och kärna,
rensat bort allt oförtänt;
hade fostrat ett begärligt
kunskapssinne och ett ärligt,
och hans blick den öppnat för
nya tidens tarv och strävan
och dess krav att utan bävan
giva sanningen gehör.

Men hur än vi värde-mättet
granska av hans levnadsdag,
skall det bästa överskottet
lämnas av hans hjärtelag:
flärdfriheten där var bofast,
det var öppet, redligt, trofast,
och jag varsnat, jag som fler,
att den sympati, han väckte,
ej för stunden endast räckte
utan växte mer och mer.

Föga kunna vi dig gälda
för ett arv så rikt du gav:
några varma tårar, fällda
över gräset på din grav,
några blommor på din kista
är vår enkla tack och sista
för vad allt bland oss du var,
jämte löftet att så lära
livets konst som du och bära
dödens hot som du det bar.”

Seth Ulrik Widegren (1859–1884)
Okänd författare; *Uppsala-Posten* 29/12 1884.
Trokeisk dimeter.

Uti djupa furuskogen
falla först för skarpa bilan
träd, som äro skogens prydnad,

och vid fallet drar en suckan
full av vemod genom skogen,
och de träd, som stodo närmast,
skälva utav sorg och saknad. —
Broder, du trätt ut ur ringen.
De som stodo kring dig närmast
sörja djupt och sörja bitter,
och i vida, vida kretsar
höres vemodsfull en klagan.

Ofta likväl död man lever
uti trogna vänners minne,
och du, broder, skall beständigt
leva i kamraters hågkomst,
och de skola då dig minnas
sådan som du var i livet.
Sanningssökaren omutlig,
som det anstår ämnessvennen
uti vetenskapens salar.

Allvarsam, när allvar krävdes,
glad och språksam ibland muntra,
trofast vän, som icke glömde,
vad som fordras utav vänskap.
Vänlig i ditt sätt, sympatisk,
drog du till dig allas hjärtan.
Så du lever i mitt minne
säkert ock i mången annans.

Ingen vet, vad efter döden
kommer, ty den tysta graven
röjer icke hemligheten.
Tusen sinom tusen åldrar
hava grubblat på den gåtan.
Den tron likväl gläder mänskan
och den lindrar bittra sorgen,
att det efter livets stormar,
efter dödens frost – blir vår”.

Carl Ernst Fabian Palmaer (1858–1886)

Av pseudonymen *Philochoros*; tidningen
Upsala 22/4 1886.

Fågeln flugit ut ur redet,
kommer aldrig mer igen.
Luckan, som vi fått i ledet,
bröder, vem skall fylla den?
Ernst Palmær i dag är blott ett minne!
Vem skall friska upp vårt duvna sinne
så som du, vår döde vän?

Varm i hjärta, ren i tankar,
såg du allt i rosenrött.
Ondskan, som i världen vankar,
ej ditt barnaöga mött,
därför orden logo på din tunga
skära, daggbestänkta, friska, unga
som de blommor våren fött.

Hur förstod ej du berätta!
Än vid minnet tanken ler.
Aldrig hörde vi oss mätta,
ville ständigt höra mer.
Blott du syntes, din publik var tagen:
humorn lekte kring de tunna dragen
och slog rätt i hjärtat ner.

Som på ängens mjuka kuddar
ormen sina ringlar slår,
lät du se satirens uddar,
men de gävo aldrig sår:
just som bäst man fruktade bli biten,
krympte ormen hop och ”vart så liten”
som en sorg i livets vår.

Sista dansen är nu dansad
och ridån har fallit tung,
men i minnet lagerkransad
står du för oss evigt ung:
knappast ägde vi bland oss din lika
därför vart du i vårt glada rike
hyllad ”allmänt som en kung.”

Var du gick ibland oss, broder,
vart det solsken, vart det vår.
Glädjen kvälde fram i floder,
glittrande i dina spår.
Aldrig, aldrig gjorde du oss smärta
Första tår, du pressat ur vårt hjärta,
faller nu invid din bår.

”Pastorn”

En bild ur studentlivet i Upsala på 1840-talet

av Karl Fredrik Karlson

Nedanstående artikel publicerades den 20/3 1897 i Södermanlands Läns Tidning, och återges här med moderniserad stavning men i övriga alldeles orörd. Dess författare, Karl Fredrik Karlson, föddes i Nyköping den 19/3 1831, och skrevs in vid Södermanlands-Nerikes nation den 23/5 1848, knappa tre år efter ”Pastorns” död. Vid nationen gick Karlson under namnet ”Klopen”; läsåret 1857–58 var han dess förste kurator, blev omedelbart därefter huvudlärare i ”främmande levande språk” vid högre allmänna läroverket i Nyköping, och lektor i latin och svenska vid högre allmänna läroverket i Örebro 1864. Han prästvigdes 1874, var mellan 1876 och 1884 regementspastor vid Nerikes regemente (I 21), och återvände slutligen till Nyköping, där han var kyrkoherde (1882) och prost (1884) i Nyköpings stads östra församling. Han dog den 13/6 1900. Till nationens bibliotek skänkte han större delen av sina manuskript, som innehåller många värdefulla bidrag till nationens historia.

Christer Henriksén

Då en för publikationen ”Till vår hembygd” avsedd uppsats, med titel ”Bilder ur studentlivet i Södermanlands-Nerikes nation”, befunnits något för omfattande för att oavkortad kunna inrymmas inom 12 trycksidor, må här i stället, efter för handen varande källor, meddelas en kulturbild, framställande en enda huvudfigur från samma glada studentkrets, en typ, omkring vilken några övriga av hans samtida lämpligen gruppera sig.

Mannen hette *Carl Abraham Löfvenius* och var bördig från Nyköping. Han hade ett briljant huvud, ett oförbränneligt glatt lynne, var gärna med om alla möjliga galna upptåg, ägde många talanger och många älskvärda personliga

egenskaper. Hans lätta lynne gjorde, att han ibland kom i ett visst slags poetiska omständigheter, ur vilka han dock efter hand lyckligen redde sig.

Student vid unga år, hade han under sin beväringstid i Upsala varit en högtberömd ”Pastor” vid Studentbeväringsskompaniet, och var känd i vida kretsar. Från nämnda tid bibehöll han ock namnet ”Pastorn”. Det var hans ”nom de guerre”, vilket dock ingalunda betydde, att han idkade teologiska studier. Han var tvärtom filosof, och en ”glad filosof”, vad som dock icke hindrade honom att på ett förmodligen rätt samvetsgrant sätt idka t.ex. Hegel, filosofiens historia, eller hysa den förhopp-

ning, som han i ett ännu bibehållet brev från 1843 uttalar, att snart få ”bestiga Parnassens höjder”.

Till sin yttre apparition uppträdde han vanligen i en mycket vårdad klädsel, och bar silverbågade glasögon, samt svängde med en fin smidig rottingskäpp, försedd med guldknapp. På sommaren 1844, då han, antagligen för så mycket flitigare studiers skull, vistades på landet vid Rickomberga, bar han någon lättare sommarhabit, kallad ”Rickombergaplaggen”. Vid högtidligare tillfällen, t.ex. vid ”presentationen för prinsarne” på stora Karolinasalen, var han naturligtvis uppsträckt i frack och vit halsduk, utmärkt elegant och spridande omkring sig en festlig ambradoft.

Inom nationallivet se vi Pastorn flitigt vid alla slags festiviteter. Han berömmes såsom talare, och höll lyckade ”parentationer” över hädangångna landsmän, d.v.s. sådana som lämnat Upsala, och vilkas ”minne” skulle högtidlighållas. Så t. ex. över C. J. Lindbom (sist rektor i Nyköping). I den trängre krets, där han gärna uppträdde och som innehöll flere framstående poetiska förmågor, improviserade han ofta vers, vanligen alexandriner. En av deltagarne (Per Johan Pettersson, sist professor) excellerade särskilt i sådan idrott. För honom gick det alltid flytande; för Pastorn ”litet mera *stretigt*, men det *gick*”. Han tillråddes dock i ”Göken” att för säkerhetens skull förse sig med ett ”rimlexikon” för sin alexandrin-fabrikation.

För övrigt uppträdde Pastorn såsom ”Europas störste Herkules, hr Carl Pappo”, och förevisade högst märkliga ”tours de force”. Även såsom ”Den döende Polacken”, som ”björn” o.s.v., allt med lysande framgång. Vi se honom även såsom ”härold” och fanbärare (fanan utgjordes av en i bjärta färger lysande biblioteksgardin) vid det ”tornerospel”, som utfördes till häst vid Eklundshof mellan tvenne av nationens ”ridhare”, Hagberg (kyrkoherde i Edsberg) och Aminson (sist lektor i Strängnäs). En annan gång spelar han en framstående roll såsom talman för högvördiga prästerståndet vid ”riksens ständers” underdåniga uppvaktning på h. m:t konungens födelsedag. Lantmarskalk var Hagberg, ärkebiskop ”Pastorn”; borgarståndet representerades av nationens ”skräddaremästare” (Ljungberg); och hedervärda bondeståndet av en annan landsman (Asperén), alla naturligtvis uppträdande i verklighetstrogn kostymer. Pastorn uppträdde i full prästerlig ornat, med nordstjärnekraschan o. S.M.V. ”*Kungen*” var Englund (sist lektor i Örebro), vilken efter uppvaktningen såg sina trogna undersåtar på kunglig taffel å ”Schylla”, där urstyva tal höllos.

Ett improviserat skämt i nationslokalen framställde ”en filosof hemsökt av björnar”. Filosofen var Carl Löfvenius. Han var försänkt i djupa studier, men blir oupphörligen *störd* av obehagliga besökande. Först kommer en skomakarpojke, därefter en tvättmadam, vidare en ”skräddare” (Ljungberg), en sadelma-

karegesäll från ”Säfström”, o.s.v., vilka alla, undan för undan, presentera sina räkningar, och pockande fordra likvid. Till slut inträder ett mycket storväxt fruntimmer (länge Lundqvist, nu provinsialläkare i Nyköping), klädd i någon av värdflickornas kjortlar, och uppstoppad med så många kuddar framtill, som möjligt. Även hon har vissa anspråk på filosofen. Nationen, som hälsat varje uppträdande ny figur med högljutt bifall, utbrast vid den sistnämndas inträde i så hejdlösa skrattsalvor, att källarmästaren Schylander själv kom upprusande för trappan, och frågade ”vad för tunnor tusan, som var på färde”, och ”om herrarne tänkte ta taket av hans hus”. Sedan han fått reda på saken, och fått se samtliga ”björnarne” dansa omkring sitt offer, blev han så förtjust, att han bad att få bjuda nationen på en bål ”ryssis”, vilket anbud med acklamation antogs.

I ett av de allra första numren av Göken förekommer i Gökens krönika följande notis: ”*En framstående ledamots högtidliga dopakt firades. Den unge herr Ljöfvenius, för sitt livliga umgängessätt förut prydd med namnet ”Pastorn”, fick till sina två naturliga namn Carl Abraham den sköna tillsatsen av namnen Ambrosius, Urbanus Bonifacius, vilkas vikt och innebörd i lämpliga hexametrar av den tjänstgörande dopförrättaren tolkades. Som den unge Urbanus mottog sitt dop med några ljud eller vad man kallar ”olåt”, har man om honom det hopp att av honom måtte bliva en god sångare och musiker; ett hopp, som för Gökens hjärta ej kan vara annat än kärt.*”

Orsaken till namn-tilläggen var ett tillfälligt yttrande av Pastorn, att hans namnsdagar kommo på så otjänliga tider, att han aldrig fick fira dem under pågående termin. Detta togs ad notam. Man beslöt helt enkelt att döpa om honom. Dopålet hölls av Hagberg. *Ambrosius* förklarades betyda, att den nydöpte skulle undfägna sina vänner med ambrosia och följaktligen även med nektar. *Urbanus* innebar att han icke skulle vika ur den bana av urbanitet, ”tjoureté” och trevnad, som han hittills med så lovande anlag beträtt. *Bonifacius* betydde att han skulle vara lika så liberal, frikostig och spendersam på punsch och cigarrer, som hittills. Efter förrättningens slut uppstämdes livad enhällig sång, vari den nydöpte med sprittande liv deltog och däri besannade sig redan hava ”god sångröst”.

Nästföljande Ambrosii-dag uppvaktades den nydöpte tidigt på morgonen med för tillfället författade verser (av Hagberg), skrivna på melodien av en gammal burlesk folkvisa. Sången beledsagades som vanligt av gitarr. Dagens hjälte var högst förtjust och bjöd på frukost med ambrosia i form av kotletter och nektar av portvin och madeira. Så firades Ambrosii-dagen. Vi sakna kännedom huruvida Urbanus och Bonifacius firades med lika högtidlighet, men antaga det gärna.

En lycklig tillfällighet har bevarat åt oss ett egenhändigt brev från Pastorn, skrivet till vännen Hagberg. Detta brev

utgör ett synnerligen märkligt och i sitt slag förmodligen *unik* aktstycke, lämnande tillfälle till en inblick i den tidens studentliv, sett genom hans egna silverbågade glasögon, och av honom själv skildrat efter naturen; utan retouche, och därför så mycket mer värdefullt. Vi lämna nu således ordet åt Pastorn själv och tillägga endast några upplysningar inom parentes. ”*Pastor Löfvenius har ordet!*”

Om våren 1842 började mina triumfer. Jag blev då utsedd till studentkompaniets Pastor, och höll redan första kvällen ett tal, med den kraft och verkan, att förtjusningen var allmän bland både befäl och manskap. Därefter var det mitt göromål att vid varje sexa propone-ra skålar och hålla tal; vilken förmåga, lovad vare Herren, icke heller någonsin under hela tiden uttorkade. Härmed förvärvades en viss reputation, vilken ännu mera ökades under höstterminen.

På varje klubb (nationssoaréernas äldsta namn) hade vi vår lilla *Gök*, som troget följde sin föregångares (Hagbergs) spår. Redaktionsbyrån var vanligen hos mig och huvudredaktörer voro Strömberg (sist biskop i Strängnäs), Sahlstedt (sist sparbankskamrer) och Holmlund (kom till Amerika, sist handlande i Stockholm), en ny galning och obegripligt toujours människa, som vi fått från Stockholm.

Som *hr Rappo*, ”Europas störste Herkules”, denna termin (h.t. 42) besökt

Upsala, företog jag mig att i kalsonger och röda stövlar giva en representation av hans kraftproduktioner, och med stor ansträngning lyfta bottfärer och andra tunga pjäser efter musikens takt; vilket på klubbarne väckte så livligt bifall, att ingen klubb ansågs riktigt trevlig, om icke ”*hr Kappo*” uppträdde. Till och med denna termin (v.t. 48), då lektorerna Gezelius och Broman från Strängnäs voro här och vi hade sexa för dem, måste jag fram och visa mina konster.

Till följd av *gesälluppträderna* (ett försåtligt anfall mot Aminson, studentkårens starkaste slagskämpe, som blev illa tilltygad), skulle *patrullering* av studenterna hållas. Sörmlands och Göteborgs nationer hade Fjärdingen på sin lott. På vår nationssal var punsch av mig arrangerad. En promenad företogs nedåt staden. Jag gick, med blossande cigarr, tillika med göteborgarne. Cigarrökning var förbjuden i stadens brandordning. Den skulle vara eldfarlig! I Odinslund mötte vi t.f. borgmästaren (Haeger), vilken uppmanade oss att ”släcka cigarrerna”. Därav uppstod gräl. Jag chikanerade borgmästaren betydligt för det slappa sätt, på vilket han sörjde för folks säkerhet på gatorna. Grälet fortsattes av mig och poeten *Nybom*, varom du i tidningarna torde hava sett? Vi voro uppkallade till rektorsförhör, och man förespådde mig icke mindre än ”fästning”; men vi försvarade oss tappert inför rektor magnificus, gubben Wahlenberg, med den slutliga effekt, att saken avlopp *utan någon slags påföljd*.

Denna termin hava vi haft *ganska trevliga aftonnöjen*, bestående däri att jag, ”skräddaren” (Ljungberg) och ”Paschan” (E. G. Lindberg), åtföljda av Holmlund, som bar en lång, portativ, för tillfället gjord stege, medels densamma praktiserade oss upp till andra våningen av åtskilliga hus, och på detta sätt förskaffade oss inblickar uti åtskilliga sängkammarmysterier. Så hade vi till och med tillfälle att få se unga fru L., då hon kröp till kojs. Det var ”masis-knasis”, må du tro!

Innevarande termin börjades med att vi finga oss en liten välment *skrapa* av inspektör (L. P. Walmstedt d.ä.), vilken upptogs med blandade känslor, men omsider utmynnade i ett glatt rummel på Flottsund, där fyllan var icke obetydlig.

Vi hava även haft ett *större kalas*, eller s.k. ”membra-sexa”, för vår nyvalde hedersledamot, borgmästaren Wester (sist justitieombudsman), en ojämförligt trevlig och toujour karl. Han lovade att han kommer aldrig att åtala någon student för cigarr-rökning, utan det får konsistorium sköta bäst det gitter. Resultatet är det, att nu rökes cigarr *allmänt*. Det böra *vi*, du bror Hagberg och jag, vara stolta över, ty vi genomförde alltid vår mening, och det är mycket *vårt* verk, att saken nu kommit till detta resultat.

Nationen har haft i terminen mycket *angenäma sammankomster*, där stämningen höjts genom förträfflig sång och full-

ständig instrumentalmusik. Av tidningarne har du väl sett, att vi på nationen haft nöjet att se, samspråka, avhöra och dricka ett glas med den oförliknelige *Ole Bull*, samt bära den vittfrejdade norrmannen på våra armar.

Slutligen må nämnas *Majfesten* och ”Bondbröllopet”. Du har väl sett denna lyckade festlighet relaterad i den goda Strängnästidningen ”Samlaren”, samt även sett de eloger, som ”prosten och teologie doktorn”, det är undertecknad, hade äran att undfå. I övre brunnsalongen hade magister Kumlin (sist lektor i Strängnäs) arrangerat ”bröllopsmåltiden”. Du skulle ha sett den ojämförlige ”skräddaren” såsom länsman, klädd i skräddare Öfverbergs frack, med sabel och trekantig hatt, eller Englund och Thavenius (sist prost i Österåker) såsom bonddrängar, ”Paschan” (E. G. Lindberg) såsom herrskapskusk, W. Lindblad såsom bondkärning, Carl Julius Hallgren (sist fältläkare) såsom brudgum. Alla utförde sina roller med stor natursanning. ”Länsmannen” fick sig ett rätt försvarligt rus. ”Prosten och doktorn” stöp i kull på vägen, och blev där en stund lig-gande, samt kvarlämnade doktorshatten och sjöskumspipan såsom ett vedermäle. För övrigt idkas nu filosofiska studier ... Hoppas att vi mötas på Parnassen ...

Påföljande år 1844 återse vi vår värderade vän Pastorn jämte övriga studenter vid den förutnämnda presentationen för prinsarne Carl (XV), Gustaf och Oscar (II). Göken skriver härom: *Värdigheten i*

Pastorns blick, mystiskt skymd av de silverdyra glasögonen, triumfatoriskt vilande på näsan, blandades på hans anlete med den djupa vördnaden, som stunden gav. Det plastiska i hans bugning, värdig Thorvaldsens mejsel, den ambradoftande atmosfären, han spridde omkring sig, den fulländade elegansen i hans klädsel (n. b. Rickomberga-plaggen voro för tillfället avlagda) — allt imponerade på den hänryckta mängden.

Något senare på samma år namnes Pastorns namn i ”nya nationalsången”. Därmed förhöll sig sålunda: Th. Strömberg hade Valborgsmässoaftonen den 30 april 1844 skrivit sin vackra nationssång ”Så är vår lära, älska vår hembygd” o.s.v. Men redan till gässexan den 10 november samma år hade den hunnit bliva omdiktad och parodierad av Holmlund, som skriver:

Också en nationssång.

Så är vår lära:

Punsch, fastän hembrygd,

Låt oss förtära

I liv och i död!

Norbergs Jamajka

Skönt fuktar strupen;

Se'n kommer supen

Till hjälp i vår nöd.

Såg du, o broder,

Vid midnattens timma

Fulla studenter

På Fyrisåns strand

Raglande jaga

Flyktande nymfer?

Hörde du Pastorns

Gapskratt ibland?

(N. O. Holmlund)

Vid början av vårterminen 1845, den 3 mars, välkomnas Pastorn med följande hälsning:

(*Melodi*: Fredmans epistel n:r 13.)

Nå men vår Pastor, hur lycklig och fri,

Se honom dansa ett soloparti,

Se honom nästan i jämt ”raseri”

Hur glad och fri!

Se, hur han axlarne rycker och ler,

Bugar och spänner, och svettas med mer:

I allt det där blixtrande snillet man ser,

Och mycket mer.

I dansen han figurerar,

Vad han sig då hoverar

Och artigt sig betar!

Modig som den stolta örnn

Han som *Polack* dör och strider,

Lever upp och dansar *björn*!

Och förtjusning sprider.

Ja, genom Pastorn skall glädjen bestå;

Allt utan honom på tok skulle gå!

Punschen och *sången*, *mänskan* också

Och lilla *Göken* då!

I dagens ledande artikel av sistnämnda tidning heter det:

Av gamla vänner, vem skulle *Göken*

förr hälsa än dig, *primus inter pares*,

lysande likt en sol ibland stjärnor, eller

en fylld bål ibland tillbringare och glas.

Vartill duga dessa utan en bål? Vad vore

alla utan *dig*, du whist-bordets heros, du

oförtrutne alexandrin-fabrikör? Sedan

du jämväl lyftat en flik av *Thalias* mantel,

vad återstår?

Skön var *den döende Polacken*,

Som Rappo var du ”underbar”;

Och när som *björn* du damp i backen
Det höjden av ditt snille var.

Över hans namn gör en framstående
poetisk medarbetare i Göken följande
charad (eller *charad-rebus*):

Uppå mitt *första* och därunder
Herdinnan ofta slog sig ned
Uti Arkadiens ljuva lunder
I ambrafyllda kvällars stunder,
När solen nedom bergen skred.
Hon väntade sin herde bara
Med herdepipan och med stav.
Vi skulle så idyllen fara?
Ack, *Petterson* och *Malmström*,¹ svara:
Du sköna tid, var blev du av?

Ack, från Arkadien hon försvunnit!
Och skalden tystnat med sitt lov,
Se'n namn hon av mitt *första* vunnit
På Djurgårn och på Eklundshof,
Där ofta hon i natten ilar
Kring Brännerit och Bellmans byst;
Hon snart bredvid mitt *andra* vilar,
Som doftar under kvällens ilar,
Och endast de, och Amors pilar,
Här prassla bland mitt *första* tyst.

Var säker, hon går icke åter
Förr'n morgonen mitt *tredje* är.
Se'n sitter kanske hon och gråter;
Men när mitt *tredje* oss förlåter,
Då är hon åter öm och kär.

Nu är jag till mitt *bela* hunnen:
Vad ämne för båd' sång och tall!

¹ P. J. Pettersson, B. E. Malmström, då varande docenter.

Ack, vänner! I er trösta kunnen;
Om all idyll än är försvunnen,
Ha vi dock kvar en *pastoral*.
Men om jag rätt dig skulle prisa,
O Pastor, med din kontenans,
Och alla dina dater visa,
Så bleve snart min lilla visa
Så gruvligt stor som din "hovans".
(*Th. Strömberg*)

Uttydningen är naturligtvis "Löf-en-ljus", vilket såsom rebus giver ordet: "Löfvenius".

Pastorn hade en tid varit sjuk, men uppträdde åter en dag på Schylla, den 14 april 1845, och hälsades då med följande

Pastoral.
(*Melodj:* Fjäriln vingad syns på Haga.)
Pastorn åter stolt beträder
Schyllas ljusa tempelsal,
Med sin åsyn alla gläder,
Börjar åter hålla tal.
Minsta kräk, som till en lyra
Sjungit och sitt finger lagt,
Sjunger i sin glädjeyra:
Pastorn är oss återbragt!
Schylis morsk, med stora blickar,
Ler och frågar: "hur står till?"
Men hur sig med kassan skickar
Han på förhand veta vill.
Pastor, låt ej orden rasa;
Håll ett tal om god kredit!
"Låt'et basa! Låt'et basa!"
Schylis stämning hör ej hit.

Ulla tyst i trappan väntar,
Lyssnar till den glada sång;
Medan Frun på dörren gläntar,

Spanande på Ullas gång.
Kypar *Sjögren*, yr och kvicker,
Rör och slevar i sin bål,
Och ”för smakens skull” han dricker
Bakom disken Pastorns skål.

Bålen nalkas, allt sig likar,
Bärs i Ullas öppna famn.
Ack, hur hennes blick predikar
Känslor, utan ord och namn!
Kysst vår Ulla! Smek var tärna,
Som i salen snärtar in:
”Låt’et basa! gärna, gärna!”
Njut av stunden, den är din.

Pastor, i ditt öga röjes Styrkans eld och
hälsans vår:
Milt ditt anlete förnöjes,
När du bålen skåda får.
Troget följa vi den lära,
Glatt från dina läppar går.
Är du fjärran eller nära,
Ropa vi: *gutår! gutår!*
(*Leczynsky*.)

Snart firades åter en majfest. Den var
en av sörmlänningarnes mest lysande
triumfer. Då uppträdde det livslevande
Bellmans-sällskapet, mäterligt fram-
ställt av nationens bästa förmågor både i
sång och musik. Man såg Fader Berg-
ström, namnsdagsblåsare i Katrinatrak-
ten, tolkad av nationens kapellmästare
Victor Schotte (sist rektor i Nyköping),
vidare hela hans stab: ”Fader Berg”,
tapetmålare och stadsvirtuos, ”Fader
Movitz”, konstapel, ”Knape”, ordens

pilekare, ”Kristian Wingmark”, med
stora peruken, o.s.v. ”Stendecker”, puk-
slagare, utfördes av Strömberg, ”Mutter
på Tuppen” av Olle Uddén, ”Ulla Win-
blad” av Pelle Arnander, och sist men
icke minst ”*Janke Jensen*”, *ordensparentator*,
ceremonimästare och dansmästare i
koret, av *Pastor Löfvenius*.

Vi måste förbigå beskrivningen på den-
na majfest, vilken på ett målande sätt
skildras i det festnummer av Göken som
utkom den 15 maj, och som, bestående
av hoplimmade ark kant i kant, ”höll i
längd 5 ½ kvarter”.

I Göken förekommer emellanåt hän-
syftningar på att Pastorn var hemsökt av
s.k. ”björnar”, vartill den förut nämnde
”filosofens” hemsökelse torde vara en li-
ten förberedelse. Så omtalas bland hans
kraftproduktioner ”strid med björnar”,
vid ett annat tillfälle ett nummer ”Rag-
nar Lodbrok i ormgropen”, som skulle
utföras av Pastorn, omgiven av sina
björnar. Att finanserna icke alltid kunde
vara i bästa ordning, fattar man lätt, då
man betänker Pastorns lätta lynne, och
följaktligen lätta sätt att handskas med
sådana prosaiska saker som pengar.
Björnarne tyckas emellertid hava varit
mera mångtaliga än egentligen farliga,
och deras brummanden tystades snart
med tjänliga *medel*.

Vi hava nu till slut att meddela ett kort
utdrag ur en skildring av hithörande
”situationer”, skrivna av Holmlund, ut-
görande en parodi på Noak i arken, och
handlande om ”Pastorn i arken”.

2 Syftar på en känd anekdot, när Schylis stämt
Pastorn.

Uti det fjärde och tjugonde året av Pastorns ålder, på sjuttonde dagen uti den andra månadenom, det var den dagen då alla vigilansens källor förslappades, och Bysis öppnade sig. Rätt på samma dagen gick Pastorn i arken, med sina vänner Hallgren, Ljungberg och Löner, samt med flammorna, som dem lysa skulle uti nattens mörker. Då kommo dit och björnade allehanda folk, var efter sitt slag. Och björnarne stodo på gården en lång tid i stora skaror ... Då tänkte rådman Löfvenius i Nyköping på Pastorn, och lät bud till staden; och deras munnar förstoppades, och vart deras rytande stillat, ju mer och mer. Och Pastorn öppnade dörren på arkenom och lät "Lasse" (Hallgren) fara ut. Och han återkom, och hade funnit tillvarelsen ynkelig uti staden. Lät så Pastorn sin vän "Mästaren" (Ljungberg) knalla ut, för att höra efter lånet i diskonten. Han kom igen, och Pastorn räckte handen ut, och tog in honom uti arkena. Och så lät han den tredje vännen komma ut. Han kom till honom om aftonen, och förde med sig ett *löf* från staden. Då fann Pastorn, att all fröjd ej ännu var försvunnen från jordene!

På fjärde och tjugonde året av Pastorns ålder, på sjunde dagen i femte månaden, si, då kom ett *rek*. Då lät Pastorn upp arken och såg, att farstun var tom. Då talade "Lasse" till Pastorn och sade: Gack ut ur arkenom, Pastor, med dig och mig, till dina vänner och mina vänner, och vänners vänner, och gå se'n! Gå till Sundbergs, och varen fruktsamma, föröker eder alla på jordena. Selah! I Göken för den 18 maj omförmäles,

hurusom Pastorn uppträtt såsom *extra opponent* mot kandidat Carl Camillus Oldenburg (sist kyrkoherde i Hammar), vilken sistnämnde responderade för Böttigers disputation om "Gerusalemme liberata". Detta hade skett "under auditoriets och respondentens livliga glädjeyttringar". Av situationen kan man förstå, att det gått litet lustigt och uppsluppet till, samt att Pastorn vid besagda högtidlighet varit vid fullt friska vätskor, och icke skämt bort den goda saken.

För den nästföljande tiden synes Pastorn ej till i Göken, och man får nästan som en aning, att något icke måtte stå rätt till. Så är det ock; och så kommer den sorgeposten, att den glade studenten, vilken vi i april sågo såsom konvalescent, nu i juli åter insjuknat och mitt i sin ålders fullaste blomstring skattat åt förgängelsen.

Han var född i Nyköping på Karlsdagen den 28 januari 1821, och dog i Upsala den 17 juli 1845. En levnad av föga över 24 ½ år var honom förunnad.

Dödsbudet väckte naturligtvis allmän bestörtning hos den talrika krets av vänner, som han förvärvat, och inom vilken han hade varit en typ för det glada friska hurtiga studentlivet, med alla dess både fel och förtjänster. Längre levde ock hans minne bland vännerna. Redan så kort efter hans död som 1848 är han en av de huvudgestalter, som en av Gökens koryföer, i sin skildring av nationen förr och nu, ser bland "skug-

gorna” av en förgången ”storhetstid”; och ännu på 1850–60-talet, samt långt senare, fortlevde hans minne. Allt detta, liksom mannens hela personlighet för övrigt, torde utgöra mer än tillräckligt skäl, att hans namn uppträder även i denna nu för samtliga Södermanlands Läns Tidnings läsekrets tillgängliga

uppsats, i vilken ”den glade studenten” huvudsakligen med egna ord lämnat sin egen minnesteckning.

Det är en *sannsaga*, en bild ur verkligheten, och giver tillfälle till betraktelse över livets glädje, och livets *allvar*.

In memoriam

Håkan Berggren

Håkan, vår käre och trogne vän, har lämnat oss i sorg och saknad. Många är vi som under olika delar av hans liv haft förmånen att höra till hans vänkrets, en vänkrets där Håkan blev en sammanhållande centralgestalt. Vi är rörda av beundran inför hans sätt att hantera sin sjukdom. Med Mariannes, familjens och vänners hjälp och stöd kunde Håkan bibehålla sina många kontakter och fortsätta leva ett socialt och utåtriktat liv. Han kunde fortsätta att sprida glädje till oss andra och han visade oss i våra livs olika skiften en varm omtanke.

Vi uppsalavänner har mött Håkan i många olika sammanhang – som historiker, som kurator och sedermera hedersledamot i Södermanlands-Nerikes Nation, som juvenil, som SHT-broder, som farbror i OD, men vi har framför allt mött honom som en kär och trofast vän. Varhelst han befann sig i världen släppte han inte kontakten med och det äkta intresset för oss.

Vi är också många som tack vare Håkans olika stationeringar utomlands fick uppleva Indien, Singapore, Kanada och vårt grannland Danmark. Där togs vi alltid emot med en enastående gästfrihet, där guidades vi och där såg Marianne och Håkan till att vi fick kulturella och

samhälleliga insikter och upplevelser. Men så var det inte bara utomlands. Vi inbjöds till Granebo på Stenungsön och det blev ett kärt och återkommande utflyktsmål, ibland med segling som ett extra spännande inslag. Senare byttes Granebo mot det vackra och älskade Ängshult vid Båven och där fick Håkan njuta de sista somrarna i sitt liv och dit fortsatte vi vänner att vallfärda. Särskilt kärt för Håkan var att bjuda oss egenfiskade kräftor.

Det kommer att bli tomt efter Håkan. Vi kommer att sakna de intressanta samtalen om politik, historia, litteratur, samhälle och annat som har hjälpt oss att vidga våra vyer. Vi kommer att sakna de spirituella inpassen, lekfullheten och den känsla av fest som Håkan spred i sin omgivning, ja, vi kommer att sakna honom som en naturlig del av våra liv.

Vi tänker på och känner med Marianne och sönerna Henrik, Andreas och Johan med familjer.

Uppsalavänner genom Monika Ekman.
Publicerad i *Uppsala Nya Tidning* 2017-08-11.

Ämbetsförteckning Södermanlands-Nerikes nation hösten 2017 och våren 2018

Ämbete	Efternamn	Förnamn	Titel	Termin
Inspektor	Åqvist	Johan	Prof.	
Proinspektor	Ström	Per	Teol. dr.	
Skattmästare	Brandt	Thérèse		
Förste kurator	Alm	Linnea	Stud.	
Andre kurator	Olofsson	Jacob	Stud.	HT17
Andre kurator	Åqvist-Nordlund	Charlotta	Ek.kand.	VT18
Tredje kurator	Rosengren	Keijser Klara	Stud.	
Alumnsamordnare	Fernberg	Eddie	Stud.	VT18
Antikvarie	Julin	Anton	Stud.	
Arkivarie	Jeppsson	Amanda	Stud.	HT17
Arkivarie	Lundin	Hanna	Stud.	VT18
Barmästare	Jonsson Wold	Grim	Stud.	HT17
Barmästare	Tiger	Filip	Stud.	VT18
Barvärd	Gädin	Valter	Stud.	HT17
Barvärd	Henriksson	Marielle	Stud.	HT17
Barvärd	Paal	Fredrik	Stud.	HT17
Barvärd	Ödmann	Erik	Stud.	HT17
Barvärd	Folkesson	Ebba	Stud.	VT18
Barvärd	Iranshahi	Mitra	Stud.	VT18
Barvärd	Olofsson	Andreas	Stud.	VT18
Barvärd	Peterson	Sophie	Stud.	VT18
Barvärd	Sazdic	Maja	Stud.	VT18
Bibliotekarie	Bereza-Jarocinska	Anna	Stud.	HT17
Bibliotekarie	Alriksson	Karin	Stud.	VT18
Bitr. internationell sekr.	Wahlhütter	Miriam	Stud.	HT17
Bitr. internationell sekr.	Kettler	Morten	Stud.	VT18
IT-ansvarig	Forssell	Melker	Stud.	
IT-ansvarig	Olofsson	Andreas	Stud.	
Evenemangsassistent	Hessel	Emma	Stud.	HT17
Evenemangsassistent	Sörinder Karlsson	Veronica	Stud.	HT17
Evenemangsassistent	Hedström	Louis	Stud.	VT18
Evenemangsassistent	Walldin	Emilia	Stud.	VT18
Fanbärare	Bergström	Martin	Stud.	HT17
Fanbärare	Casten Carlberg	Carl-Johan	Stud.	HT17
Fanbärare	Bergentz	Astrid	Stud.	VT18

Fanbärare	Lidström	Beate	Stud.	VT18
HB:s anförare	Johnson	Tommie	Stud.	
Helgfkavärd	Maxia	Alexander	Stud.	HT17
Helgfkavärd	VAKANT			
Helgfkavärd	VAKANT			
Helgfkavärd	VAKANT			HT17
Helgfkavärd	Heed	Ingrid	Stud.	VT18
Helgfkavärd	Renman	Anton	Stud.	VT18
Helgfkavärd	Söderström	Gustaf	Stud.	VT18
Helgfkavärd	Ödmann	Erik	Stud.	VT18
Hovmästare	Tandre	Cornelia	Stud.	HT17
Hovmästare	Wahlund	Martin	Stud.	VT18
IF Trikadien-ansvarig	Nilsson	Erik	Stud.	HT17
IF Trikadien-ansvarig	Stähle	Niklas	Stud.	VT18
Intendent	Forsgren	Peter		
Internationell sekreterare	Lemón	Linnea	Stud.	HT17
Internationell sekreterare	Norrby	Samuel	Stud.	HT17
Internationell sekreterare	Taranu	Alexandra	Stud.	VT18
Internationell sekreterare	Wahlhütter	Miriam	Stud.	VT18
Klubbmästare	Byberg	Mikaela		HT17
Klubbmästare	Julin	Anton	Stud.	HT17
Klubbmästare	Jeppsson	Amanda	Fil.kand.	VT18
Klubbmästare	Gådin	Erik	Stud.	VT18
Krönikör	Lemón	Linnea	Stud.	HT17
Krönikör	Wikström	Tove	Stud.	VT18
Köksmästare	Lind	Hjalmar	Stud.	HT17
Köksmästare	Björk	Albin	Stud.	VT18
Kördirektör	Thelander	Lina	Stud.	
Landskapets ordförande	Åkerrén	Tove	Pol. Mag.	HT17
Landskapets ordförande	Andersson Engblom	Jolinn	Jur.kand.	VT18
Ljud- och ljusansvarig	VAKANT			HT17
Ljud- och ljusansvarig	Jonsson Wold	Grim	Stud.	VT18
Marknadsföringsansvarig	Alriksson	Karin	Stud.	HT17
Marknadsföringsansvarig	Wallnäs	Felicia	Stud.	VT18
Marknadsföringsassistent	Lundblad	Johanna	Stud.	HT17
Marknadsföringsassistent	Wallnäs	Felicia	Stud.	HT17
Marknadsföringsassistent	Liljedahl	Kristina	Stud.	
Marknadsföringsassistent	Byttner	Cajsa	Stud.	
Marknadsföringsassistent	Norrby	Samuel	Stud.	VT18
Marknadsföringsassistent	Casten Carlberg	Carl Johan	Stud.	VT18

Marskalk	Peterson	Sophie	Stud.	
Marskalk	Phylactou	Sophia	Stud.	
Musikanföreläsare	Krakovka	Sascha	Stud.	
Nationsfotograf	Henriksén	Junia	Stud.	HT17
Nationsfotograf	Henriksson	Marielle	Stud.	VT18
Nationskaplan	Sundmark	Sigrid	Teol. kand.	
Nämndsekreterare	Bereza-Jarocinska	Anna	Stud.	HT17
Nämndsekreterare	Hessel	Emma	Stud.	VT18
Programsekr.	Käller	Emelie	Stud.	HT17
Programsekr.	Dungner	Karin	Stud.	VT18
Programvärd	Tiger	Filip	Stud.	HT17
Programvärd	Wahlund	Martin	Stud.	HT17
Programvärd	Hermelin	Thyra	Stud.	VT18
Programvärd	Rydén	Viktoria	Stud.	VT18
Recentiorsvärd	Janér	Gustav	Stud.	HT17
Recentiorsvärd	Heed	Ingrid	Stud.	HT17
Recentiorsvärd	Olofsson	Hannah	Stud.	
Recentiorsvärd	Danielsson	Elin	Stud.	VT18
Recentiorsvärd	Henriksén	Junia	Stud.	VT18
Redaktör	Schiöler	Alva	Stud.	HT17
Redaktör	Wattman	Annie	Stud.	
Redaktör	Hjertberg	Isabella	Stud.	VT18
Spexdirektör	Björk	Albin	Stud.	HT17
Spexdirektör	Furusten	Axel	Stud.	
Spexdirektör	Paal	Fredrik	Stud.	VT18
Stipendiesekreterare	Fälting	Agnes	Stud.	
Sångarföreläsare	Wahlund	Martin	Stud.	HT17
Sångarföreläsare	Ahlstedt	Alexander	Stud.	VT18
Teaterdirektör	Iranshahi	Mitra	Stud.	
Torsdagsvärd	Hermelin	Thyra	Stud.	HT17
Torsdagsvärd	Danielsson	Elin	Stud.	HT17
Torsdagsvärd	Höst	Martina	Stud.	VT18
Torsdagsvärd	Hård af Segerstef	Tom	Stud.	VT18
T-träffsvärd	Gådin	Erik	Stud.	HT17
T-träffsvärd	Hedström	Louis	Stud.	HT17
T-träffsvärd	Gådin	Valter	Stud.	VT18
T-träffsvärd	Duvernoy	Marcus	Stud.	VT18
Webbredaktör	VAKANT			
Webbredaktör	Söderström	Gustaf	Stud.	VT18

Nämnder och utskott läsåret 2017–2018

Besvärskottet

Ledamot 01	Åqvist	Johan	Prof.
Ledamot 02	Tiberg	Jesper	Jur. kand.
Ledamot 03	Lind	Gustaf	Jur. kand.

Biblioteksnämnden

Andre kurator

Bibliotekarien

Arkivarien

Antikvarien

Ledamot 01	Wahlund Martin	Stud.	HT17	
Ledamot 01	Taranu	Alexandra	Stud.	VT18
Ledamot 02	Lundin	Hanna	Stud.	HT17
Ledamot 02	Ödmann	Erik	Stud.	VT18
Ledamot 03	Dungner	Karin	Stud.	
Ledamot 04	Åqvist-Nordlund	Charlotta	Ek.kand.	HT17
Ledamot 04	Jonsson Wold	Grim	Stud.	VT18
Ledamot 05	Segelsjö	Rebecca	Stud.	
Ledamot 06	Fors Lundberg	Julia	Ek.kand.	
Ledamot 07	Gådin	Valter	Stud.	
Ledamot 08	Alriksson	Karin	Stud.	HT17
Ledamot 08	Olofsson	Hannah	Stud.	VT18

Förvaltningsdirektion & Stiftelsens styrelse

Skattmästaren

Förste kurator

Andre kurator

Tredje kurator

Ordf.

Ledamot	Janson	Ingemar	
Ledamot	Jansson	Stefan	
Ledamot	Johnson	Peder	
Ledamot	Syrén-Julin	Emma	
Ledamot	Gustavsson	Jan	
Ledamot	Danielson	Magnus	

Stadgeutskottet

Ledamot 01	Henriksén	Junia	Stud.
Ledamot 02	Björk	Albin	Stud.
Ledamot 02	Alriksson	Karin	Stud.
Ledamot 03	Aldvén	Martina	Ek.kand.
Ledamot 03	Hedström	Louis	Stud.

Nationsnämnden

Förste kurator

Andre kurator

Tredje kurator

Ledamot 01	Fors Lundberg	Julia	Ek.kand.	
Ledamot 02	Kardell	Kristina	Ek.kand.	
Ledamot 03	Jeppsson	Amanda	Fil.kand.	
Ledamot 04	Julin	Anton	Stud.	
Ledamot 05	Eklund	Joakim	Stud.	
Ledamot 06	Iranshahi	Mitra	Stud.	
Ledamot 07	Nordlund	Charlotta	Stud.	
Ledamot 08	Renman	Anton	Stud.	
Suppleant 01	<i>VAKANT</i>			HT17
Suppleant 01	Hermelin	Thyra	Stud.	VT18
Suppleant 02	Hammarström	Tobias	Stud.	HT17
Suppleant 02	Lidström	Beate	Stud.	VT18

Stipendienämnden

Förste kurator

Stipendiesekreteraren

Ledamot 01	Julin	Anton	Stud.	
Ledamot 02	Gädin	Valter	Stud.	
Ledamot 03	Bereza-Jarocinska	Anna	Stud.	
Ledamot 04	Byberg	Mikaela		
Ledamot 05	Jeppsson	Amanda	Fil.kand.	
Ledamot 06	Norrby	Samuel	Stud.	
Ledamot 07	<i>VAKANT</i>			HT17
Ledamot 07	Bergentz	Astrid	Stud.	VT18
Ledamot 08	<i>VAKANT</i>			HT17
Ledamot 08	Lidström	Beate	Stud.	VT18

Valutskottet

Förste kurator

Ledamot 01	Renman	Anton	Stud.	HT17
Ledamot 01	Peterson	Sophie	Stud.	VT18
Ledamot 02	Wattman	Annie	Stud.	HT17
Ledamot 02	Henriksson	Marielle	Stud.	VT18
Ledamot 03	Hammarström	Tobias	Stud.	HT17
Ledamot 03	Danielsson	Elin	Stud.	VT18
Ledamot 04	Iranshahi	Mitra	Stud.	HT17
Ledamot 04	Folkesson	Ebba	Stud.	VT18
Ledamot 05	Wahlund	Martin	Stud.	HT17
Ledamot 05	Walldin	Emilia	Stud.	VT18
Ledamot 06	Ödmann	Erik	Stud.	HT17
Ledamot 06	Rudenfors	Kajsa	Stud.	VT18

Ledamot 07	Heed	Ingrid	Stud.
Ledamot 08	Norrby	Samuel	Stud.
Ledamot 09	Hedström	Louis	Stud.
Ledamot 10	Olofsson	Hannah	Stud.
Ledamot 11	Lidström	Beate	Stud.
Ledamot 12	Jeppsson	Amanda	Fil.kand.

Recentiorsutskottet

Ledamot 01	Folkeson	Ebba	Stud.	HT17
Ledamot 01	Stähle	Niklas	Stud.	VT18
Ledamot 02	Ödmann	Erik	Stud.	HT17
Ledamot 02	Engstedt	Julius	Stud.	VT18
Ledamot 03	Peterson	Sophie	Stud.	HT17
Ledamot 03	Westling	Philippa	Stud.	VT18
Ledamot 04	VAKANT			HT17
Ledamot 04	Walldin	Emilia	Stud.	VT18
Ledamot 05	VAKANT			HT17
Ledamot 05	Faroghi	Nima	Stud.	VT18

Revisorer

Nationsrevisor 1	Siwe	Frida
Nationsrevisor 2	Grape	Mikael
Bitr. revisor (1Q + stip.n.)	Söderberg	Theodor
Bitr. revisor (2Q)	Falkman	Oscar
Bitr. revisor (3Q)	Winnberg	Andreas
Revisor (Skattm., FD)	Fors	Josefine
Revisor (Stiftelsen)	Fors	Josefine

Nationsföreningar

Hornboskapens Vänner

Ordförande: Göran Carenbäck
 Sekreterare: Fredrik Sandgren

Snerikekörens vänner

Ordförande: Therese Wandemo

Demiradus

Kontaktperson: Hugo Ingemarsson

Ludus

Ordförande: Farid Skoog Tagizade

Strängnäs Djäknar

Kamraterna från Örebro

Vännerna från Nyköping

Telge tokar

Vännerna från v. Södermanland

Vi från stan

TEKF

